

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VREEMDE MUMMIE

N° 2420

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De vreemde mummie

HOOFDSTUK I

EEN OPZIEBARENDE DIEFSTAL

De heer Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard, zat in zijn particulier bureau aan zijn schrijftafel.

Hij was verdiept in een arbeid, die blijkbaar al zijn aandacht in beslag nam, en een grote stapel paperassen lag voor hem.

Nu en dan stond hij op en maakte een korte wandeling naar het raam, keek dan even naar buiten, naar het gewoel op het Victoria Embankment, om dadelijk weer naar zijn bureaustoel terug te keren.

De enige andere persoon, die in het vertrek aanwezig was, was een man van reeds gevorderde leeftijd, de secretaris van Phileas Baxter.

Zijn naam was Marholm, en hij was

reeds lange jaren in dienst bij de hoofd-inspecteur, die hem hield wegens zijn buitengewone schrandereheid, maar zeker niet wegens persoonlijke vriendschap, daar de oude heer zich in de loop der jaren de gewoonte had aangewend, ongevraagd stekelige opmerkingen te maken, die waarschijnlijk goed bedoeld waren, maar niettemin zijn superieur menigmaal danig uit zijn humeur brachten.

Geruime tijd hadden de twee mannen in stilte voortgewerkt.

Marholm was bezig aan het excerpere van enige documenten en Baxter zat met zijn dik hoofd in de handen, heengebogen over zijn papieren.

Eindelijk richtte hij zich op, naar

de grote sigaar uit zijn mond, keek over zijn schouder naar de hoek waar zijn secretaris zat en zei toen op tevreden toon:

— Marholm, geloof jij ook niet, dat wij nu eindelijk kans hebben de Grote Onbekende te pakken te krijgen?

Marholm keek op zijn beurt op, schoof zijn hoornen bril met een ruk op zijn voorhoofd en keek zijn chef met zijn kleine, zwarte muizenogjes een beetje spottend aan.

— Wij hebben die kans reeds meermalen gehad, mijnheer Baxter, zei hij. Als ik mij niet vergis, begon dat omstreeks een jaar of twaalf geleden, maar het kan ook nog wel langer zijn. Van dat tijdstip af hebben we, alles bijeen gerekend, wel een kans of vijftig gehad. Als gij het wilt, zou ik het trouwens nauwkeurig kunnen naslaan.

— Nee, dank je, laat maar, zei Baxter op kwade toon, terwijl zijn goede humeur reeds bedenkelijk aan het zakken was.

— Welnu, zo ging Marholm onverstoorbaar door, van die vijftig malen zijn wij er, geloof ik, drie of vier maal in geslaagd de onvindbare John Raffles in onze handen te krijgen. Laat ik er echter dadelijk aan toevoegen, dat hij ons ook bijna dadelijk weer ontsnapt is, zonder dat wij er zelfs in geslaagd zijn, zijn ware identiteit vast te stellen.

— Dat weet ik... dat weet ik... Marholm, zei Baxter op snauwende toon. Daaraan behoef je mij niet te herinneren.

— O, ik dacht, dat gij het misschien vergeten waart, mijnheer Baxter, zei Marholm op zoetsappige toon.

Baxter liep een paar maal met grote stappen het vertrek op en neer, en hernam toen een weinig kalmer:

— Ik weet wel, dat die sluwe vos ons reeds verscheidene malen door de vingers is gegleden, terwijl wij al dachten hem voorgoed te pakken te hebben. Maar wat niet is, kan nog komen. Eenmaal moet hij toch in de val lopen. Ik geef de moed niet op.

— En gelooft gij, dat de val nu goed opgesteld is, mijnheer Baxter? vroeg

Marholm, in wiens stem duidelijk ongelooft klonk.

— Ja, dat geloof ik inderdaad.

— Is het onbescheiden als ik vraag hoe gij daarbij te werk denkt te gaan?

— Volstrekt niet, Marholm, zei Baxter op laatdunkende toon. Ik wens niets liever dan je bekend te maken met mijn werkmethode. Luister.

Het staat nu wel vast, dat de Grote Onbekende gebruik maakt van zeer veel vermommingen.

— Ja, mijnheer Baxter, dat ben ik volkomen met u eens. Als wij aannemen, dat hij zich iedere dag van het jaar, in drie verschillende gedaanten kan vertonen, dan geloof ik dat wij nog onder de maat blijven.

— Nu, dat is misschien wel wat veel, hernam Baxter, maar in ieder geval weten we, dat hij zich herhaaldelijk verkleedt en zijn uiterlijk verandert. Welnu, ik ben begonnen met aan alle kappers en costumiers in Londen last te geven dat zij aantekening moeten houden, van alle personen die bij hen komen, om zich van pruiken, valse baarden, costumes en livreeën van allerlei aard te voorzien. Je begrijpt mijn bedoeling?

Marholm keek zijn chef met open mond aan.

— Om u de waarheid te zeggen, mijnheer Baxter... neen, ik begrijp het niet goed.

— Maar het is toch zo helder als de dag, ging Baxter voort.

— Ik ben nieuwsgierig om het te vernemen, mijnheer Baxter.

— Vroeg of laat zal Raffles aankomen om zich een of andere pruik te verschaffen. Daar alle klanten natuurlijk goed bekend zijn zal een vreemdeling dadelijk opvallen. De desbetreffende kapper of costumier, smelt aanstonds naar de telefoon, deelt het mij mee, houdt Raffles aan de praat, en tien minuten later is de vogel geknipt. Wat zeg je daar van?

— Mijnheer Baxter, het is een voortreffelijk plan.

— Ik dacht wel, dat je dat zou zeggen, riep Baxter zegevierend uit.

— Maar er zijn toch nog enkele bij-

komstigheden, die mij nog wat onduidelijk, en wellicht voor verbetering vatbaar zijn.

— Laat dat eens horen, zei Baxter, terwijl hij weer plaats nam en zich achterover in zijn bureaustoel liet vallen.

— O, het zijn misschien maar kleinigheden, zei Marholm vergoelijkend. Daar is, bijvoorbeeld, de grote kans dat Raffles reeds lang ruimschoots voorzien is van alles wat hij behoeft. Ten tweede is het niet zeer waarschijnlijk, dat een man van zijn bekwaamheid, ik had bijna gezegd van zijn genialiteit, zo onvergeeflijk dom zou zijn dat hij zijn pruiken en zijn valse haarden, zijn schmink en wat hij nog meer nodig heeft, bij een Londense coiffeur of pruikenmaker zou kopen. Als hij ze niet zelf maakt, dan zal hij waarschijnlijk dat alles in een ander land inslaan.

Het gelaat van Baxter betrok aanmerkelijk.

— Zou je dat werkelijk denken, Marholm? vroeg hij benepen.

— Ja, mijnheer Baxter, dat denk ik. En bovendien, als wij eens een ogenblik aannemen dat hij werkelijk zo dom zou zijn en in een winkel komt, dan zou hij onmiddellijk argwaan krijgen, als hij de winkelier naar de telefoon niet stappen, en het hazenpad kiezen, lang voordat uw agenten ter plaatse zouden zijn, en gij kunt toch moeilijk bij ieder van de twee of drie duizend coiffeurs in Londen, een wachtpost van twee of drie man in hinderlaag leggen.

Het was de arme Baxter alsof hem plotseling een emmer ijskoud water over het hoofd werd uitgestort.

Hij wendde zich mistroostig weer naar de stapel papier die voor hem lag en schoof ze met een gebaar van teleurstelling van zich af.

Die ellendige Marholm had zijn hele dag weer bedorven.

En toch was de lijdensbeker van de hoofdinspecteur van Scotland Yard hiermede nog niet tot de bodem geledigd.

Er was nog geen half uur verstreken sedert dit korte gesprek plaats greep, toen de deur geopend werd en een brigadier van politie binnen trad.

— Ik kom u melden, sir, zei de man, dat er een hoogstbelangrijke diefstal heeft plaats gehad in de afgelopen nacht.

Baxter sprong op alsof hij door een scorpioen gestoken was.

Zijn rood gelaat werd vaal.

— Marholm, hoor je wat hij zegt? zei hij hees.

— Ik hoor het maar al te goed, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris kalm.

— Zou hij daar weer achter zitten? vroeg Baxter.

Marholm haalde de schouders op.

— Er worden te Londen vrij wat diefstallen gepleegd, chef, waaraan Raffles volkomen onschuldig is. Als wij de brigadier de zaak eens nader lieten vertellen.

— Je hebt gelijk, Marholm, zei de hoofdinspecteur kortaf.

Hij wendde zich om en zei op barse toon:

— Vertel mij eens kort precies wat er gebeurd is, brigadier.

— Het is in een paar woorden verteld, sir. In de zaak van de firma Crofton en Forbes, de bekende antiquairs in Holroyd Court, bevindt zich sedert enige weken een Egyptische mummie, blijkbaar van grote waarde. Ik moet echter zeggen, dat ik daar geen verstand van heb, maar het is zeker dat deze mummie bestemd was voor het Brits Museum, dat er nog enkele moet hebben. Over een paar dagen zou het ding daarheen worden vervoerd, maar vannacht is er in de winkel van Crofton en Forbes ingebroken, en de kist met de mummie is gestolen.

Een harde vuistslag op het tafelblad deed de brigadier verschrikt zwijgen.

— Wil je mij eens zeggen, brigadier, hoe het mogelijk is, dat men in het hartje van Londen zulk een groot voorwerp ongezien kan weghalen?

De politie-beambte haalde de schouders op.

— Ten eerste is het daar een afgelegen buurt en des nachts zeer stil, sir. De dieven, want er zijn er waarschijnlijk meer dan een geweest, zijn door een aangrenzend huis binnenge-

drongen. Zij hebben vervolgens een gat in een zijmuur gemaakt en daarna een tweede gat in het plafond van de winkel. Een hunner heeft zich aan een touw laten zakken en dat om de kist bevestigd, daarna is hij weer naar boven geklauterd en met zijn tweeën of drieën hebben zij de kist naar boven getrokken, door het gat weer in het andere huis gesleept, de trap afgedragen, en door de tuin in een daar geparkeerde auto gebracht.

— Maar wat duivel, hoe komt het dat de bewoner van het naburige huis door het leven niet is gestoord? riep Baxter woedend uit.

— Dat was onmogelijk, sir.

— Onmogelijk? Zij hebben hem toch niet vermoord?

— Neen, sir. Dat kon ook niet. Het huis was onbewoond.

— Dat had je dadelijk kunnen zeggen, ezels, riep Baxter toornig uit. Is er dadelijk werk van gemaakt?

— Ja, mijnheer. Toen de heren Crofton en Forbes de diefstal ontdekten hebben zij aanstonds Scotland Yard opgebeld en daar inspecteur Sullivan toevallig aan het toestel kwam, heeft deze direct de zaak ter hand genomen.

— En heeft hij reeds iets ontdekt?

— Tot dusverre nog niets.

— Het is goed; je kunt gaan.

Baxter liet zich weer in zijn stoel vallen.

De zaak scheen hem hoogst onaangenaam te treffen.

Hij had echter niet veel tijd om hierover na te denken, want even later trad Sullivan binnen, een der bekwaamste detectives van het Engelse politiecorps.

— Wel, is er al iets ontdekt, Sullivan? vroeg Baxter haastig.

— Neen, mijnheer Baxter, antwoordde de jonge detective. Het is een raadselachtig geval. Er is namelijk niets anders ontvreemd dan juist die mummie.

— Wat heb je gedaan?

— Alles wat de omstandigheden voorschreven. Ik heb dadelijk alle andere handelaren in oudheden laten opbellen, om te zeggen, dat zij volstrekt niets mochten kopen van die aard, en voorts zijn mijn mannen in alle richtingen aan het speuren.

— Zou het misschien iets van John Raffles zijn? vroeg hij eindelijk op fluissterende toon, als was hij bevreesd dat de Grote Onbekende hem zou horen.

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan glimlachend. Ik vraag mij tevergeefs af, wat Raffles met een mummie zou moeten uitvoeren.

— In zijn museum plaatsen, waar zich, naar men zegt, reeds zoveel kostbare voorwerpen van waarde moeten bevinden. Nu, als hij het niet gedaan heeft, dan moet de zaak ook niet zo moeilijk op te lossen zijn, Sullivan. Ik hoop, dat je je best zult doen.

— Dat beloof ik u, mijnheer Baxter, hernam de jonge detective enigszins ongeduldig, maar voor de uitslag kan ik niet instaan. Hier zijn zeer bekwaame beroepsmisdadigers aan het werk geweest, hetgeen blijkt uit de gehele opzet van de diefstal. Vermoedelijk is ook de chauffeur van de auto in het komplot geweest en ons onderzoek wordt des te moeilijker, omdat wij van het motief van deze zonderlinge misdaad niets begripen.

HOOFDSTUK II

RAFFLES VERSCHAFT OPHELDERINGEN

Het was in de avond van dezelfde dag.

Het onderzoek van de honderden detectives had tot niets geleid, de dieven waren onvindbaar, evenals de mum-

mie zelf.

Baxter had zich op de gewone tijd naar huis begeven, met smaak gegeten in zijn stam-café, en was nu bezig zich in zijn slaapkamer in rok te steken,

daar hij voornemens was zich naar de Windsor Club te begeven.

Met de grootste zorg strikte hij de witte das om zijn dikke nek en bekeek zich daarna met welgevallen in de spiegel.

Hij gaf aan Miss Quickebuick, zijn trouwe huishoudster, enige opdrachten en verliet daarna zijn huis.

Daar dit zich in de Oxfordstreet bevond, evenals het clubgebouw, had hij dit spoedig bereikt.

Na zijn overjas en hoed in de vestiaire te hebben afgegeven, begaf hij zich naar de grote conversatiezaal, waar het al tamelijk druk was.

Onder andere bevonden zich daar Lord William Aberdeen, de grote Engelse filantroop, achter wie Baxter waarschijnlijk wel nooit in zijn leven John Raffles zou hebben gezocht, alias Lord Edward Lister, en diens trouwe vriend en onafscheidelijke metgezel, Charles Brand, die de Grote Onbekende reeds in talloze avonturen trouw terzijde had gestaan.

De meeste leden zaten tamelijk lusteloos in de grote, diepe leunstoelen hun sigaar of sigaret te roken, want het was buitengewoon warm.

Het gesprek scheen sedert enkele ogenblikken verflauwd te zijn.

Slechts om Lord William Aberdeen had zich een klein groepje verzameld, dat vol aandacht zat te luisteren naar een van de reisverhalen, welke Zijn Lordschap onnavolgbaar belangwekkend wist voor te dragen.

Iedereen keek op, toen Baxter binnentrad.

Men zag aanstonds aan het gelaat van de hoofdinspecteur, dat hij iets bijzonders mede te delen had.

Hij was dan ook nauwelijks gezeten, of een paar leden vroegen, een geeuw achter hun hand verbergend:

— Iets nieuws, mijnheer Baxter?

— Ja, heren, er is nieuws.

— Raffles gepakt?

Een zuur glimlachje verscheen om de lippen van Baxter.

— Zover zijn wij nog niet, heren, zei hij. Maar wat niet is, kan nog komen. Neen, het betreft een zeer merk-

waardig geval, dat zich vannacht heeft voorgedaan, en waarover wij nog niet in het klare zijn.

— Laat eens horen, riepen enige leden uit, die kwamen aanlopen.

— Men heeft vannacht een mummie gestolen uit de zaak van de firma Crofton en Forbes, riep Baxter, terwijl hij zegevierend rondkeek.

— Ik vrees, mijnheer Baxter, dat uw mededeling niet de indruk zal maken, die gij er misschien van verwacht hebt, liet zich de kalme stem van Lord Aberdeen, de vice-voorzitter horen, want de hele geschiedenis heeft al in geuren en kleuren in de «Times» gestaan.

Baxter was door deze mededeling zichtbaar uit het veld geslagen.

Hij had gehoopt een belangwekkend relaas van de diefstal te kunnen geven en nu waren die ellendige journalisten hem weer voor geweest.

Hij verborg zijn teleurstelling echter zo goed mogelijk en zei luchtig:

— Welnu, dan bespaart gij mij de moeite een lang verhaal te moeten doen.

— Heeft men de dieven gevat? vroeg Raffles.

— Neen mylord, nog niet.

— Heeft men enig vermoeden wie zij zijn?

— Niet in het minst. Ik wil u wel zeggen dat ik een ogenblik meende met John Raffles te doen te hebben, maar mijn vriend Sullivan wist mij weldra te overtuigen, dat de Grote Onbekende in deze zaak althans niet de hand heeft gehad.

Een flauw glimlachje deed de lippen van Raffles krullen.

— Ik ben niet zo zeer op de hoogte van dergelijke aangelegenheden, mijnheer Baxter, maar naar wat ik wel eens in de kranten over uw onvindbare John Raffles lees, geloof ik ook niet, dat dit iets voor hem is.

Nu waren bijna alle leden om Baxter en Raffles verzameld.

Een hunner riep verwonderd uit:

— Wat kan in 's hemelsnaam de dieven bewogen hebben, zo'n raar ding te stelen? Zij zullen het toch immers heel moeilijk weer kunnen kwijt raken.

— Ik kan de waarde van een mummie volstrekt niet voorstellen, kwam een ander zich in het gesprek mengen.

— De waarde moet zeer groot zijn, hernam Baxter nu, want de mummie was reeds aangekocht door het Britse Museum.

— De heer Baxter heeft gelijk, klonk weer de kalme stem van Lord Aberdeen. De mummie die bij Crofton en Forbes gestolen is, is van buitengewoon hoge waarde wegens de zeldzaamheid en uit oudheidkundig standpunt beschouwd.

— Hoe zo mylord? Laat eens horen. Waarom heeft die mummie zoveel waarde? riepen verscheidene stemmen door elkaar.

Raffles stak kalm een sigaret op voor hij antwoordde:

— Deze mummie, mijneheren, moet, volgens de in de kist gevonden hiërogllyphen van niemand anders zijn dan van Koning Menes, de eerste Koning van Egypte.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Blijkbaar begrepen de meeste leden nog steeds niet, welk belang er in deze mededeling school.

Raffles vervolgde:

— Men wist van de eerste Koning der Egyptenaren tot dusverre niet zeer veel. Het tijdperk zijner regering wordt zeer verschillend opgegeven. Het zal u misschien bekend zijn, dat er jaren geleden in verschillende plaatsen van Egypte meestal in tempels, zoals die van Karnak en Gizeh, zogenaamde Koningstafels zijn gevonden, die vele duizenden jaren voor Christus uit steen gehouwen zijn, door Egyptische geschiedschrijvers, en waarin de namen gegrift zijn van bijna alle koningen, die over Egypte geregeerd hebben en die men in achttien dynastieën indeelt. Velen van deze Koningstafels zijn echter zwaar beschadigd, zodat men menigmaal moest raden naar de juiste jaartallen of in andere gevallen de ontbrekende gegevens moest aanvullen uit de beroemde Konings papyrusrollen, die onder de regering van Ramses II zijn vervaardigd en zich thans nog in het Museum

te Turijn bevinden.

Het wordt in ieder geval als vaststaand beschouwd, dat Menes de eerste Koning van Egypte geweest is. Hij is afkomstig uit This bij Abydos in Opper-Egypte. Men zegt dat hij de stad Memphis gesticht heeft, benevens de befaamde tempel ter ere van de God Ptah, waarvan thans nog overblijfselen zijn te vinden. Welnu, van deze koning neemt de beroemde Franse oudheidvorser Champollion aan, dat hij geregeerd heeft omstreeks 5867 voor Christus, terwijl onze landgenoot Palmar meent, dat Menes niet eerder kan geregeerd hebben, dan omstreeks 2224 voor Christus. Hoe dit zij mijneheren, Menes de eerste moet dus in ieder geval minstens veertig eeuwen voor het thans levend geslacht over de Egyptenaren geregeerd hebben. Men heeft steeds geloofd, dat zijn graf zich bij Nagade in Opper-Egypte bevond. Volgens de berichten in de « Times » echter is de gisterennacht gestolen mummie op een paar mijlen afstand daar vandaan gevonden in een grafkelder, waarvan het bestaan ongeveer anderhalve maand geleden werd ontdekt.

— Mylord, gij wordt hartelijk bedankt voor uw duidelijke en belangrijke uiteenzetting van de zaak, zei een der leden. Nu begrijpen wij ook dat deze mummie van grote waarde voor het Brits Museum moet zijn, dat ook reeds de mummies bezit van de koningen van het geslacht Mykerinos en van Merame.

— Gij hebt gelijk, mylord, vervolgde Raffles. De waarde van deze pasgevonden mummie uit archeologisch oogpunt is buitengewoon groot, en niet alleen voor het Brits Museum, maar voor alle verzamelaars van oudheden.

— Maar dan lijkt het mij volstrekt niet onmogelijk, riep Brand nu uit, dat de dieven, die blijkbaar beroepsmisdadigers zijn, niet voor eigen rekening hebben gehandeld, maar in opdracht van een of andere schatrijke verzamelaar.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer Brand, ging Raffles kalm voort.

Baxter had met open mond toegelusterd.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, zei hij, maar dat is bijna onmogelijk.

— En waarom, als ik vragen mag?

— Omdat wij reeds een huiszoeking hebben laten doen bij alle ons welbekende verzamelaars en antiquairs, in de verwachting dat de dieven misschien hun buit reeds te koop hadden aangeboden.

— Ik kan niet inzien, mijnheer Baxter, dat dit tegen mijn opvatting pleit, vervolgde Raffles bedaard. Er zijn namelijk ook in andere landen hartstochtelijke verzamelaars. Het zal u wel niet onbekend zijn, dat Amerika hierin voraanstaat, met zijn vele, snel rijk geworden miljonairs, die soms fabelachtige sommen besteden, om een of ander kostbaar museumstuk machtig te worden, alleen om anderen de loef te kunnen afsteken, en in de meeste gevallen zonder dat zij enig begrip hebben van de waarde van het stuk, of er de schoonheid van kunnen waarderen.

Baxter ging in zijn stoel overeind zittende.

Hij staarde Raffles enige tijd zwijgend aan en riep toen uit:

— Wat gij daar zegt, mylord, klinkt volstrekt niet onaannemelijk.

— Komt gij nu ook tot die slotsom? mijnheer Baxter, vroeg Raffles lachend. Het is, dunkt mij, duidelijk dat de dieven in opdracht hebben gehandeld, want als dit niet het geval was, zou de diefstal volkomen onbegrijpelijk zijn. Het is niet aan te nemen dat zij ook maar een ogenblik verwacht kunnen hebben, het kostbare stuk, waarvan reeds in alle bladen uitgebreide beschrijvingen hebben bestaan, ongestraft van de hand te doen. Daarentegen wordt alles duidelijk als een schatrijk verzamelaar hen als het ware in zijn dienst heeft genomen.

— Maar wat raadt gij mij dan aan, mylord, riep Baxter uit.

— Heel eenvoudig dit, mijnheer Bax-

ter. Reeds morgen vertrekken er enige boten naar Amerika. Plaats bij iedere steiger een tiental vertrouwde mannen, ook bij die waar de Franse boten tijdens de doorreis aanleggen en laat hen goed letten op iedereen, die met een zware, lange kist aan boord komt. Op de vorm behoeft niet gelet te worden, want het is best mogelijk dat de dieven van te voren een tweede kist zullen hebben gemaakt, waarin zij de mummie hebben kunnen bergen. De rest zal voor de slimme kerels, zoals de Londense politiebeamten zijn, niets anders zijn dan kinderwerk.

Terwijl hij de laatste woorden sprak, gleed er weer een flauwe glimlach over de trekken van de Grote Onbekende, die echter niet door Baxter werd opgemerkt.

Hij was veel te verheugd over de goede raad, die hij daar zo onverwacht kreeg.

Hij stond op en stak Raffles de hand toe.

— Mylord, ik ga onmiddellijk mijn bevelen geven. En ik zal niet alleen de stelgers van de Amerikaanse boten, maar ook die van de Kanaalboten laten bewaken.

— Doe dat, mijnheer Baxter, en gij zult er geen spijt van hebben, antwoordde Raffles.

Baxter liet er geen gras over groeien.

Hij verliet dadelijk de conversatiezaal en liet zich in een taxi snel naar Scotland Yard rijden, waar hij de nodige bevelen gaf.

Geen half uur later waren alle stelgers bezet met een wachtpost van een stuk of zes agenten, goed vermoed en in hinderlaag verborgen, en om elf uur in de avond werden de beide dieven dan ook gearresteerd en de kist, waarin zich de mummie van Menes I bevond, in beslag genomen, juist toen deze aan boord zou worden gebracht van een boot van de White Star Line, die om zes uur in de volgende ochtend naar Boston zou vertrekken.

HOOFDSTUK III

DE RECHTSZITTING

Er waren een paar dagen verlopen sinds de opzienbarende arrestatie van de mummiedieven, en Baxter was letterlijk in de wolken.

In de laatste tijd was het Londense publiek niet al te goed te spreken geweest over zijn werk, en het verheugde hem, dat hij nu eens had kunnen tonen voor zijn taak geschikt te zijn.

Het spreekt vanzelf, dat de brave hoofdinspecteur er zich wel voor wachte de naam van Lord William Aberdeen te noemen, als van de man, die hem de goede raad had gegeven, waardoor de dieven zo gauw in zijn handen waren gevallen.

De bladen bevatten de portretten van de beide dieven, een afbeelding van de mummie, een portret van Phileas Baxter in hoogst eigen persoon, dat van de agent die de dieven het eerst gezien had, van de kruier, die de mummie de loopplank had helpen opdragen, van het schip dat het ding zou hebben vervoerd, en nog enkele andere belangwekkende bijzonderheden.

Opnieuw wijdden de verschillende oudheidkundige tijdschriften lange beschouwingen aan de mummie, en alles wat daarmee in verband stond.

Dagen voor de rechtszitting zou plaats vinden, waren alle plaatsen in de zittingzaal reeds besproken.

Toch stond er op de dag waarop het proces zou aanvangen nog een grote rij mensen voor het gerechtsgebouw in de hoop dat zij nog een plaatsje zouden kunnen veroveren.

Toen het gerucht ging, dat een Lagerhuislid, die zich van een plaats had weten te verzekeren, plotseling ongesteld was geworden, bood een der wachtenden niet minder dan honderd pond sterling voor de vrijgekomen plaats, zonder succes evenwel, want zij die vooraan stonden hadden er reeds een formele veldslag om geleverd en de sterkste had weten binnen te dringen.

De kleine zaal waar de zitting zou plaats hebben, kon ongeveer driehonderd personen bevatten en er bevonden er zich zeker vijf honderd.

De mensen stonden tot in de doorgangen en zelfs tot op de plek, die eigenlijk voor de advocaten en de getuigen bestemd was.

De rechters, gedekt met hun vreemdsoortige witte pruiken, hadden reeds achter de tafel plaats genomen.

Dicht voor deze tafel stond een langwerpige voorwerp: het stuk van overtuiging, de Egyptische mummie.

Rechts bevond zich de bank waarin de twaalf gezworenen hadden plaats genomen.

Het waren allen ernstige mannen, die voor deze bijzondere gelegenheid een extra plechtig gezicht hadden gezet.

Raffles en Brand de eerste in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, hadden zich een plaats op de eerste rij banken weten te verzekeren.

Vandaar konden zij de kist met de mummie zeer goed zien en hadden zij tevens een voortreffelijk uitzicht op de bank der beklaagden.

Reeds een uur voor de aanvang van het proces was de zaal stampvol.

Tenslotte brak het grote ogenblik aan.

De deur van de beklaagdenkamer ging open en de beide beschuldigten traden binnen.

Er viel op het eerste gezicht weinig bijzonders aan hen te zien.

De mannen waren eerder klein dan groot, maar stevig gebouwd met een gladgeschoren, energiek gelaat.

Zij staken behoorlijk in de kleren en spraken een Engels, dat onmiddellijk hun Amerikaanse afkomst verried.

Het verhoor begon.

De voorzitter, die steeds het woord zou voeren, vestigde zijn doordringende zwarte ogen beurtelings op de beide dieven en wendde zich toen tot de grootste met de vraag:

- Hoe is uw naam?
- Pat O'Murphy, sir.
- Landaard?
- Van Ierse afkomst, sir.
- Woonplaats?
- Boston.
- Leeftijd?
- Drie en dertig jaar.
- Beroep?
- Inbreker en zakkenroller.

In de achterste rijen van het publiek werd een schel lachje gehoord.

De rechter liet zijn strenge blik in het rond waken en zei toen op plechtige toon:

— Wanneer ik hier nogmaals hoor lachen, zal ik genoodzaakt zijn de zaal te ontruimen.

Het werd doodstil.

Nu wendde de rechter zich tot de tweede dief en vroeg:

- Uw naam?
- Tim Keen.
- Engelsman?
- Geweest sir.
- Verklaar dit nader.

— Ik was het tot mijn derde jaar, toen ben ik met mijn ouders naar Amerika geëmigreerd en nu ben ik genaturaliseerd en dus Amerikaan.

- Woonplaats?
- Boston, sir.
- Leeftijd?
- Dertig jaar.

— Erkent ge met uw kameraad dit voorwerp te hebben gestolen? vroeg de rechter, terwijl hij op de mummie wees.

Pat O'Murphy knikte.

— Wij kunnen het niet ontkennen sir. Men heeft ons, om zo te spreken met het ding in de handen betrapt.

— Wist gij dat deze mummie zich bevond in de zaak van de firma Crofton en Forbes?

- Ja sir.
- Hoe wist ge dat?
- Men had het ons gezegd.
- Wie?
- Een heer.

— Welke heer, vroeg de rechter ongeduldig.

— Iemand in Boston, antwoordde nu Tim Keen.

De rechter hief ongeduldig de schou-

ders op.

— Gij wilt dus niet zeggen wie het was, die u mededeelde dat er zich bij de firma Crofton en Forbes een mummie van grote waarde bevond?

— Neen sir.

— Kendet gij zelf de waarde van die mummie?

— Ik had er geen flauw begrip van.

— Maar hoe kwaamt gij er dan toe juist dat voorwerp te stelen, vroeg de rechter snel. Het had toch voor u volstrekt geen waarde.

— Toch wel, sir, ik houd veel van oudheden, zei Pat O'Murphy.

De rechter keek hem streng aan.

— Voor een Engelse rechter worden geen grappen gemaakt, onthoud dat, zei hij. Gij kunt mij niet wijsmaken, dat gij deze kostbare mummie die voor het Brits Museum bestemd was, uit eigen beweging hebt gestolen. Wie gaf u opdracht om deze kostbare antiquiteit uit de winkel van de Firma Crofton en Forbes te halen?

— Een heer, antwoordde Pat O'Murphy opnieuw.

— Gij wilt zijn naam niet noemen?

De beide beschuldigten schudden ontkennend het hoofd.

— Wat zou men u voor deze diefstal betaald hebben? ging de rechter met onverstoorbaar geduld verder.

Pat O'Murphy krabde zich achter het oor.

Hij scheen er over na te denken, of de beantwoording van deze vraag hem in gevaar zou brengen.

Maar toen behaalde zijn beroepstrots de overhand.

— Duizend dollar vooraf en twintig duizend dollar als wij het ding onbeschadigd afleverden, zei hij kortaf.

Een met moeite onderdrukte kreet van verbazing steeg onder het publiek op.

Zelfs de rechter scheen enigszins verbaasd.

— Versta ik u goed? zei hij. Twintig duizend dollar voor deze mummie.

Het was even stil.

Toen vervolgde de rechter:

— Pat O'Murphy en Tim Keen, uw schuld is overtuigend gebleken en de

bewijzen zijn voldoende. Daar ge echter de naam van uw lastgever niet wilt noemen, ben ik genoodzaakt, het er voor te houden dat gij deze diefstal op uw eigen initiatief hebt ondernomen, hetgeen natuurlijk het straffbare van uw handeling verhoogt. Bedenkt dat wel, en denkt er maar eens over na. Gij kunt gaan zitten.

— Laat de getuigen binnenkomen, beval de rechter.

Een bode opende de deur van de getuigenkamer en de heren Crofton en Forbes, benevens enige politieagenten en beambten van de Stoomvaart maatschappij der White Star Line, traden binnen.

Onmiddellijk werden zij een voor een door de rechter ondervraagd.

Het getuigenverhoor duurde ongeveer een half uur en daarop besliste de rechter dat reeds de volgende dag uitspraak zou worden gedaan.

Maar voor hij vertrok, stelde de heer Crofton een vraag.

Hij wenste van de rechter te weten, of hij de mummie zo gauw mogelijk zou terugkrijgen.

— Waartoe mijnheer? vroeg de rechter. Het voorwerp is immers bestemd voor het Brits Museum?

— Ongetwijfeld, sir, maar wij waren juist voornemens enkele noodzakelijke, kleine herstellingen aan te brengen, nodig geworden om de mummie duurzaam te maken, nu zij bijna voortdu-

rend aan de dampkringslucht zal worden blootgesteld.

— Wel mijnheer, er is niets tegen om uw verzoek in te willigen, maar niet dan nadat de uitspraak gevallen is. Wij mogen ten uwe gerieve geen uitzondering op de wet maken. Over twee dagen echter zult ge de mummie wel kunnen terughalen.

De heren Crofton en Forbes namen hiermede genoegen, de rechters verlieten hun zetels, de juryleden verlieten hun bank en het publiek verliet de zaal.

Raffles had het gehele geding met de grootste aandacht gevolgd.

Toen hij en Brand het gerechtsgebouw verlieten, bemerkte de jonge man een eigenaardige, opgewekte glimlach op het gelaat van zijn vriend.

— Vond je het nu eigenlijk wel de moeite waard? vroeg hij.

— O ja, antwoordde Raffles. En het wordt nog veel leuker. Let maar op.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat ik er aan denk zelf mee te gaan doen, antwoordde Raffles.

— Wat vertel je me nu? vroeg Brand Op welke manier?

— Daarover kan ik mij nog niet uitspreken. Laat het je genoeg zijn, dat de «heer uit Boston» een aanzienlijke rol vervult in het blijspel dat ik denk op te voeren.

HOOFDSTUK IV

DE KELDER DER FIRMA CROFTON EN FORBES

Het vonnis was uitgesproken.

De heren Pat O'Murphy en Tim Keen, inbrekers van beroep, waren ieder tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Men had als verzachtende omstandigheid aangenomen, dat zij waren omgekocht, ofschoon het niet wettelijk bewezen was, daar beide mannen halsstarrig bleven weigeren de naam te noemen van de man, op wiens beva-

len zij gehandeld hadden.

De mummie was opnieuw ten tonele verschenen, maar had nu voorlopig haar rol uitgespeeld en wachtte op het oogenblik waarop de kruiers van de heren Crofton en Forbes onder toezicht van een der firmanten, het ding zou komen afhalen.

Omstreeks vijf uur in de namiddag hield er een wagen voor het parket van het gebouw van justitie stil.

Er sprongen een paar werklieden af, die een machtiging lieten zien van de firma Crofton en Forbes, waarna de beide mannen de mummie in de kist konden weghalen en inladen.

De beide heren Crofton en Forbes stonden aan de deur het voertuig op te wachten, en bleven toezien, dat de mummie werd afgeladen.

Zij overtuigden er zich van, dat er niets beschadigd was en lieten daarna de kist naar de kelder terugbrengen.

Deze bewaarplaats strekte zich onder het gehele huis uit en bevatte een groot aantal kostbare oudheden, de meeste zorgvuldig in kisten verpakt.

Er stonden fraaie antieke beelden van marmer en brons, er lagen in prachtig gebeeldhouwde kisten uit het tijdperk van Koningin Elisabeth gouden voorwerpen en edelgesteenten.

Overdag werd deze uitgestrekte kelder schaars verlicht door twee smalle kelderramen, die met dikke tralies waren beschermd en waardoor heen zelfs de tenerste inbreker zich geen weg zou kunnen banen.

Het was nu echter reeds zo donker in de kelder dat het nodig was het elektrische licht te ontsteken.

Terwijl de twee kruiers de luiken voor de smalle keldergaten sloten, stonden de beide firmanten voor de mummie en staarden er naar, zoals een jongeman zijn minnares aanschouwt.

— Het is een prachtig stuk, Crofton, zei Forbes met overtuiging.

— Het is een buitengewoon stuk, Forbes, stemde Crofton toe. Eigenlijk heb ik er spijt van, dat wij het aan het Brits Museum verkocht hebben.

— Nu, ik vind twee duizend pond sterling een mooie som. Vergeet niet, dat wij er, met de vervoerkosten mee slechts twee honderd voor betaald hebben.

De beide firmanten wierpen nog een laatste blik op het verschrompelde, aardkleurige gelaat van de mummie, dat nog steeds zijn menselijke trekken niet verloren had en verlieten toen na de beide knechts de kelder.

— Maar een paar uren later moesten zij nog eens in de kelder zijn en kro-

den zich toen overtuigen, dat de oude Egyptische Koning nog altijd was waar hij behoorde te zijn.

Om elf uur kwam de chef van de zaak in de kelder, draaide het licht op en deed de ronde langs de rijen kisten, de prachtige antieke stoelen, de oude harnassen en de meubels uit verschillende tijdperken.

Daarop draaide hij al het licht uit en ging heen.

De zware, met ijzer beslagen deur viel achter hem in het slot.

De kelder was nu nog slechts verlicht door een kaarslantaarn, die bij de deur hing en een zwak schijnsel wierp over de geharnaste ridderfiguren, die met een zonderling leven beziel schenen te worden.

Hier en daar weerkaatste het licht in de glanzende zwaarden, de kurassen en de hellebaarden, die op geregelde afstanden kruiselings tegen de stenen muur waren opgehangen.

Op een naburige kerkklok had zo juist het middernacht uur geslagen en het leek of er in de verste hoeken van de kelder zonderlinge schaduwen begonnen te leven.

Daar waren aan haken tegen een houten wand verschillende met kamfer bestrooide oude riddergewaden opgehangen.

Op een afstand bezien hadden zij iets van een rij gehangen misdadigers.

Plotseling deed zich een licht gerucht horen, dat kwam van de kant van de kist, waarin de mummie van Menes I sluimerde.

En ineens kwam er beweging in het reeds vijf duizend jaar dode lichaam; een ogenblik later stapte Menes I voorzichtigt uit zijn kist.

Hij bracht de handen aan het gelaat en nam een uitstekend nagemaakt aardkleurig beschilderd masker van gips af.

Als er zich op dit ogenblik iemand in de kelder had bevonden, dan zou hij in de gewaande Egyptische koning niemand anders ontdekt hebben dan Charles Brand, die nieuwsgierig en aandachtig rondkeek.

Zijn lichaam was van onder tot boven in grof Honen windsels gewikkeld,

maar de benen, die oorspronkelijk aan een waren gebonden, ieder op zich zelf onwikkeld, zodat hij zich gemakkelijk bewegen kon.

De jonge man bevrijdde zich met spoed van deze lastige inwikkeling en rekte zich enige malen behaaglijk uit.

— Lieve hemel, zuchtte hij, als ik nu al zo stram ben, na een uur of zes in deze windsels te zijn ingepakt geweest, hoe moeten zich dan die arme mummies wel voelen, die reeds vijf duizend jaren in hun kist liggen.

Hij zwaaide zijn armen enige malen op en neer, trok zijn benen eens flink op, zodat de bloedsomloop hersteld werd en richtte toen zijn schreden naar de deur.

— Dat ziet er stevig uit, mompelde hij. Een goed slot en het hout met ijzer beslagen.

Nu, wij zullen er toch doorheen moeten.

Hij ging terug en onderzocht de luiken voor de keldergaten.

Ook deze waren zwaar, maar Brand zag, dat hij toch niet veel moeite zou hebben ze te openen.

Hij raadpleegde bij het licht van de lantaarn zijn horloge.

Het was kwart voor één.

— Ik heb nog maar een kwartier, mompelde hij. Wij zullen ons moeten haasten.

Met behulp van een zijner lopers opende hij hier en daar een kast en deed er, geleid door zijn kennersoog, hier en daar een greep in, en aldus verzamelde hij een aantal gouden voorwerpen, diamanten en andere kostbaarheden, die hij in kleine linnen zakjes deed, waarvan hij een stuk of twaalf in zijn zak had.

Hij bond ze zorgvuldig dicht en legde ze op de vloer bij een der luiken neer.

Toen keek hij weer op zijn horloge.

— Het is tijd, mompelde hij.

Hij trok een oude fraal gesneden muurbank naar zich toe, en ging daar op staan.

Met behulp van zijn gereedschappen had hij het luik spoedig geopend.

Hij trok het voorzichtig naar zich

toe en wierp een blik op de straat, die op dit ogenblik zo goed als geheel verlaten was.

Hij wachtte vijf minuten en toen marcheerden langzaam twee blauwe broekspijpen voorbij, het was een surveillerende agent van politie.

Tien minuten verstreken, en toen scheen de agent op zijn stappen terug te keren.

Maar nu bleef hij voor het luikje staan en schoof zijn rechtervoet naar voren.

Brand keek even scherp toe en gaf toen drie zachte kloppjes op het leder van die schoen.

De agent kuchte, verwijderde zich, maar keerde dadelijk weer terug.

Brand had zich gebukt en een van de gevulde zakjes gegrepen.

Hij stak het door de tralies heen en duwde het in de hand van de agent, die zich een weinig gebukt had.

Deze liet het pakje snel in een zijner zakken glijden en stak zijn hand opnieuw uit.

Brand had reeds weer een tweetal linnen zakjes opgeraapt en zo verdween er zeer vlug een vol dozijn in de blijkbaar zeer practische uniformjas van de agent van politie.

Nu liet Brand op zijn beurt een zacht kuchje horen, ten bewijze dat er niets meer voorhanden was en de blauwe broekspijpen verwijderden zich.

Behoedzaam deed Brand het luik weer dicht.

Hij ging naar de kist waarin de mummie gezeten had, wierp het gipsen masker en de windsels daarin, en wendde zich naar de met ijzer beslagen deur.

Hij luisterde even aandachtig, maar niets in het grote huis deed zich horen.

Maar plotseling wendde hij zich hevig verschrikt om.

In de kelder, achter hem, lieten zich een paar galmende slagen horen.

Maar aldra begon het hart van de jongeman minder luid te kloppen; hij had zich laten verschrikken door de slagen van een reusachtige Friese staandhorloge, zoals die antieke klokken heten en die blijkbaar iedere dag werd opgewonden.

Hij wachtte tot het geluid van de slagen was weggestorven en haalde zijn bos lopers te voorschijn.

Ofschoon hij zeer geoeffend was, duurde het toch bijna een half uur voor hij het zware slot had weten te forceren.

Zacht trok hij de zware deur naar zich toe, ging de twee stenen treden op en keek in de donkere gang.

Niets liet zich horen.

Hij trok de deur zacht achter zich dicht en ging de gang in.

Op geregelde afstanden in de muur waren kleine vensters, die overdag uitzicht gaven op een ruime binnenplaats, die tot het gebouw behoorde.

Hij liep de gang ten einde, volgde een dwarsgang en bereikte zo een deur, die tot de binnenplaats toegang gaf.

Hij trachtte de deur te openen, maar deze bleek op slot te zijn, en van ijzeren tralies voorzien.

Hij keerde dus op zijn schreden terug, volgde de dwarsgang nu aan de andere kant en bereikte eindelijk de vestibule, waarop verschillende deuren, ook die van de winkel uitkwamen.

Daarnaast bevond zich de huisdeur en Brand liep er snel op toe.

De heren Crofton en Forbes waren blijkbaar beducht voor inbrekers, want de deur zag er uit als de poort van een vesting, en was met verscheidene koperen kettingen en zware grendels voorzien.

Zo zacht mogelijk deed Brand er de kettingen af, schoof de grendels terug en draaide de knop om, maar de deur bleek met het nachtslot gesloten te zijn.

Weer moest hij zijn lopers te hulp

roepen.

Hij werd wat zenuwachtig, daar hij wel begreep in dit onbekende huis als een muis in de val te worden opgesloten, ingeval men hem mocht betrappen.

Na een kwartier gewerkt te hebben, sprong het slot eindelijk met een vrij harde tik terug.

Juist op dit ogenblik hoorde hij ergens in huis enig gerucht.

Blijkbaar had hij toch nog te veel leven gemaakt.

Zachtjes draaide hij de knop van de deur om, die gelukkig openging.

Boven zijn hoofd hoorde hij voetstappen en gedempte stemmen die haastig enige woorden wisselden.

— Ik geloof dat het hoog tijd wordt, dat ik weg ben, mompelde de jongeman in zich zelf.

Hij stak snel het hoofd om de deur en vergewiste zich dat de straat verlaten was.

Vlug trok hij de deur achter zich dicht, juist toen de voetstappen de trap afkwamen.

Daar Raffles hem had ingeprent dat voorzichtigheid de moeder van de porseleinkast is, zette Brand het als een haas op een lopen, tot hij de hoek van de eerst volgende dwarsstraat bereikt had.

Daar liep hij bijna regelrecht in de armen van een politieagent.

Deze greep hem bij de armen en vroeg op gedempte toon:

— Zijt gij het, mijnheer Charles Brand?

De jonge man onderdrukte zijn opkomende lachbui en antwoordde:

— Ja, Edward, ik ben het.

— Kom dan gauw mee, want wij hebben geen tijd te verliezen.

HOOFDSTUK V

WAT ER MET MENES I GEBEURD WAS

De beide vrienden, de gewaande agent en Charles Brand, die onder de windsels van de mummie zijn gewone kleren had aangehad, liepen snel maar zonder verdachte spoed te maken, voort.

Raffles scheen in dit gedeelte van Londen uitstekend bekend te zijn, want zonder een ogenblik te aarzelen, volgde hij een aantal straten, die hoe langer hoe onaanzienlijker werden.

Ten slotte bleef hij staan voor een tamelijk groot huis in een straat die op de Theemskade uitkwam.

Daarnaast bevond zich de deur van een grote garage.

Raffles wierp een blik om zich heen, overtuigde zich dat de straat geheel verlaten, en alle bewoners blijkbaar reeds in diepe rust verzonken waren.

Toen haalde hij vlug een sleutel uit zijn zak en stak die in het slot van het huis.

De beide mannen liepen snel een trap op en wederom opende Raffles de deur van een kamer, welke tamelijk goed gemeubeld en van electrisch licht voorzien was.

In een hoek van het vertrek lag een matras en in de tegenovergestelde hoek van het vertrek ook een.

Op ieder van deze matrassen lag een gekneveld en geboeid man.

Aan een kleine tafel midden in het vertrek, was de chauffeur van Lord William Aberdeen, Henderson gezeten, die kalm een pijpje rookte en zijn beide gevangenen in het oog hield.

Hij stond dadelijk op toen zijn meester en Brand binnenkwamen.

— Alles in orde, James? vroeg Raffles.

— Ja, sir, antwoordde de chauffeur. Zij hebben zich zelfs niet bewogen, wat ook moeilijk zou zijn geweest.

— Dat is verstandig van hen, zei Raffles.

Hij wendde zich tot de beide mannen, die hem met angst in de ogen aankeken en zei op geruststellende toon:

— Jullie behoeven volstrekt niet bang te zijn. Het spijt mij waarlijk dat ik gedwongen ben geweest jullie in een onaangename positie te brengen, maar het ging niet anders. Maar jullie zullen zien dat ik geen ondankbare ben.

Met deze woorden haalde hij enige bankbiljetten uit zijn portefeuille en stak er een paar in de zak van ieder der beide gebonden mannen.

Toen vervolgde hij:

— Als ik jullie een raad mag geven, zou ik maar niet aan jullie patroons zeggen, dat ik jullie dit geld gegeven heb, anders zoudt gij het misschien

weer moeten afgeven.

Een van de gevangenen deed op dit ogenblik een poging de doek te verschuiven die om zijn mond bevestigd was en keek Raffles vragend aan.

Brand trad op de man toe en deed hem de doek af.

— Laat nu eens horen wat gij te zeggen hebt, broer, zei Raffles op vriendelijke toon.

— Wij zullen ontslagen worden, mijnheer, zei de man op jammerende toon. Denkt u soms, dat de baas ons op ons woord zal geloven, dat wij het slachtoffer zijn geworden van zulk een onwaarschijnlijke overval?

Raffles dacht even na, en ging aan de tafel zitten, haalde een vulpenhouder te voorschijn, nam een blad papier voor zich, bezon zich even en begon toen haastig te schrijven.

Vijf minuten later plaatste hij zijn handtekening en stond Raffles op.

— Luister, zei hij, dan zal ik wat ik geschreven heb voorlezen. Hij nam het blad papier ter hand en las:

« Aan de heren Crofton en Forbes,

» Ondergetekende verzoekt u vriendelijk de beide magazijnknechts die in opdracht hadden de mummie van Menes I van het Gerechtsgebouw weer naar de kelder van uw zaak terug te brengen niet aansprakelijk te stellen voor het verlies van dit kostbare stuk. Zij zijn tegen hun eigen wil het slachtoffer geworden van de omstandigheden, zoals die door ondergetekende in het leven zijn geroepen. De zaak heeft zich in het kort als volgt toegegedragen:

» Ondergetekende en enige van zijn vrienden hebben zich meester gemaakt van de persoon van de beide knechts, die de wagen van uw firma besturen als er iets te halen of te brengen valt. Zij zijn daarna in een auto ontvoerd, bewusteloos gemaakt, ten overvloede geblinddoekt en gebracht naar een plaats, die zij niet kennen en ook waarschijnlijk niet zullen terug vinden, daar zij op dezelfde wijze weer zullen worden teruggebracht naar hun respectievelijke woning, waar hun familie misschien reeds in enige ongerustheid omtrent hun lot verkeert. hetgeen ondergete-

kende ten zeerste zou betreuren.

» De rest kunt gij wel raden. De mannen, die de mummie van Menes I kwamen halen waren niet uw bedienden, maar ondergetekende en een zijner vrienden. Zij brachten de kist met de mummie snel in veiligheid en lieten toen de plaats van de Egyptische Koning innemen door een ander. Het gevolg van deze verwisseling zal u wel blijken als gij u de moeite wilt geven uw kelder eens grondig te inspecteren.

» Met gevoelens van verschuldigde hoogachting, blijft intussen de bewaker van deze goede grap, uw dienaar.

» JOHN RAFFLES. »

Raffles keek van zijn brief op.

— Zo goed? vroeg hij.

De beide gevangenen knikten.

— Dan vouw ik dit briefje op, en steek het in uw zak bij de bankbiljetten, hernam Raffles.

Hij voegde de daad bij het woord en richtte zich toen tot Henderson en Brand.

— Ziezo en nu vlug, zei hij.

De beide gevangenen werden opnieuw geblinddoekt.

Toen hield Raffles hun beurtelings een flacon onder de neus en onmiddellijk viel hun hoofd op de borst.

— De auto, James, zei Raffles op korte toon.

Henderson ging de trap af, echter niet de buitendeur uit, maar door een zijdeur, die in verbinding stond met de garage.

Hij ging achter het stuurwiel zitten en direct daarna traden Brand en Raffles binnen, ieder met het lichaam van een der bewusteloze knechts over de schouder.

De gevangenen werden in de auto geladen en toen zei Raffles tot Henderson:

— Breng hen vlug naar Holdoyd Court, naar het huis van de firma Crofton en Forbes, en leg die twee op de stoep. Voor een man van jouw verbazende kracht is het kinderwerk en het behoeft nauwelijks enkele seconden te duren, het is daar een stille buurt, en je moet natuurlijk wachten tot de lucht zuiver is. Kom dan direct hier weer

terug.

Tegelijkertijd wierp Raffles de deur van de garage open.

De auto reed naar buiten en was het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen.

Dadelijk sloot Raffles de deuren, hij wreef zich in de handen en riep opgewekt:

— Een van de beste grappen, die wij nog ooit beleefd hebben. Het is voortreffelijk gelukt.

— Wij moeten echter erkennen, zei Brand, dat het lot ons gunstig is geweest. Als die twee knechts niet van een borrel hadden gehouden, zouden wij hen niet naar een kroeg hebben kunnen meelokken en bedwelmen.

Raffles liep op een goed verborgen deur achter in de garage toe en opende deze met een eigenaardig gevormde sleutel.

Er werd een kast zichtbaar, waarin een hoge kist overeind was geplaatst.

— Help eens, Charles, zei Raffles.

Met inspanning van al hun krachten, trokken de vrienden de kist naar voren.

Raffles klapte het deksel open.

Het gelaat van de Egyptische mummie vertoonde zich in het zwakke licht van de kaarslantaarn, die aan de muur hing.

— Waar moeten wij dat ding laten? vroeg Brand.

— De kist moet aanstonds naar de villa in de Cromwellstreet worden gebracht.

— Je hebt gelijk, maar nu moet er nog méér gedaan worden; wij zijn nog niet klaar.

— Toch niet over straat? riep Brand verschrikt uit.

— Waar denk je aan? Wij zullen van de tunnel gebruik maken.

Raffles sloot de deur van de kast en de beide mannen droegen de kist naar de gang, en een smalle stenen trap af, die uitkwam in een vrij grote kelder.

Raffles drukte op een knop en boven hun hoofd viel de zware kelderdeur in het slot.

— Maar hoe weet Henderson, dat we al vertrokken zijn?

— Ik heb hem gezegd dat hij er op

moest letten of de kelderdeur gesloten was.

— Kan hij die dan zelf openen?

— Ja, hij heeft er een sleutel van.

Raffles draaide onder het spreken de schakelaar van het elektrische licht op, dat gevoed werd door een kleine batterij in een hoek van de kelder.

In een der wanden bevond zich een zware deur, welke Raffles opende door op een tweede knop te drukken, verborgen onder een losliggende vloertegel.

De deur schoof terzijde en nu werd de ingang zichtbaar van een lange tunnel.

Dicht bij de deur stond een zonderling gevormd wagentje, hetwelk door electriciteit kon worden voortbewogen.

Dit wagentje rustte slechts op twee wielen, die achter elkaar geplaatst waren en waarvan de velg gegroefd was, evenals van een fietswiel.

Deze groef paste om een spoorstaaf waarvan de glanzende lijn zich in de duisternis van de tunnel verloor.

Teneinde het omvallen te beletten als het voertuig stilstond, staken er aan weerszijden een paar stangen uit, van rollen voorzien, die langs een stalen band konden glijden, die tegen de wanden van de tunnel waren bevestigd.

Deze stangen konden naar binnen worden geklapt, zodra degene, die op het wagentje had plaats genomen, de gyroscoop in beweging gebracht had, waardoor het voertuig zich op zijn twee wielen in evenwicht kon houden.

Er konden ongeveer vier personen in het wagentje plaats nemen.

Niet zonder enige moeite tilden Raffles en Brand de kist met de mummie op dit merkwaardige voertuig.

De tunnel was zo laag, dat de bovenkant van de kist bijna de zoldering raakte.

— Wij zullen er verstandig aan doen, Charles, zei Raffles glimlachend, als wij het wagentje niet op de volle snelheid laten lopen, dat wil zeggen 130 kilometer in het uur. Want als er zich een belemmering zou voordoen, dan zou er bij die vaart van onze mummie weinig overblijven, en dat wil ik tot iedere

prijs voorkomen.

De kist werd met een paar touwen stevig bevestigd, Raffles draaide het licht in de kelder uit en bracht de gyroscoop van het wagentje in beweging.

Aanstonds liet zich een diep brommend geluid horen, als van een reusachtige bijenzwerm.

Het stalen wiel, door electriciteit in beweging gebracht, en dat zich juist midden in het wagentje bevond, begon hoe langer hoe sneller te draaien.

Raffles haalde een kleine hefboom over, waardoor de steunsels naar binnen werden getrokken.

Een tol gelijk, bleef het wagentje op zijn twee wielen rustig staan.

Door een kleine koperen slinger om te draaien, bracht Raffles de gloeilampjes in werking, die op geregelde afstanden tegen de zoldering van de tunnel waren bevestigd.

Het was nu ook duidelijk te zien, dat de tunnel een zuiver ronde doorsnede had, behalve aan de onderzijde.

De wanden waren volmaakt glad, lichtgrijs en straalden een matte glans uit.

Ook deze tunnel was het werk van Raffles' handen.

Slechts met behulp van Henderson had hij door gebruik te maken van een door hem zelf uitgevonden boorwerktuig, deze tunnel jaren geleden aangelegd, om in geval van nood te kunnen gebruiken.

Voor een deel had de Grote Onbekende bij het graven van deze tunnel gebruik gemaakt van een reeds bestaande, blijkbaar zeer oude gang, welke hij door een toeval had ontdekt.

De beide mannen namen ieder aan een zijde van het wagentje op de smalle treeplank plaats, en hielden zich vast aan een soort stuurstang, waarna Raffles contact maakte.

Met de vaart van een paard in draf rolde het wagentje met zijn zonderlinge last door de tunnel.

Na een tocht van ongeveer een half uur door de helder verlichte gang, werd gestopt in een grote ruimte, die eveneens helder verlicht was.

De beide mannen stapten van het wagentje af.

— Het is geruime tijd geleden dat ik van deze tunnel gebruik heb gemaakt, zei Raffles, maar ik zie tot mijn voldoening, dat alles nog in volmaakte orde is. Je weet zeker wel waar wij hier zijn?

— Ja, terzijde van je geheim laboratorium, op dertig meter onder de vloer van het tuinhuis in het park.

— Goed opgemerkt.

Raffles liep op de wand van de kelder toe en draaide aan een knop, zodat de gloeilampjes in de tunnel alle doofden.

De wanden van de kelder schenen van beton te zijn en geen andere uitweg te hebben dan die van de tunnel, maar dit was gezichtsbedrog, want toen Raffles op een kleine verhevenheid in het midden van de muur drukte, schoof een deel van de wand terzijde.

Voor hen lag het laboratorium.

Brand en Raffles laadden de kist met de mummie af en droegen deze naar het laboratorium.

Daarna ging Raffles weer terug en deed iets aan het wagentje, dat langzaam, als door een onzichtbare macht bestuurd, weer naar het punt van vertrek terugrolde.

— Nu kan Henderson er ten minste

ook gebruik van maken, zei hij en behoeft hij geen twee volle uren te wandelen.

Vervolgens sloot hij de deur en zette met de hulp van Brand de kist over-eind.

Raffles deed het deksel van de ruw houten kist nu open en bekeek met aandacht de mummie van de Egyptische Koning.

— Ik kan mij wel begrijpen, zei hij, dat de bewuste meneer uit Boston, over wie onze beide Amerikanen het hadden, zeer veel prijs stelt op dit oude stuk. Nu, wij zullen nog wel wat meer van hem horen. Kom, Charles laat ons naar boven gaan, de dag is goed besteed. Wij gaan slapen. Morgen komt er weer een dag en dan zullen wij wel verder zien.

Langs een geheime trap bereikten de beide mannen het tuinhuis en van daar door het park het huis.

Juist toen zij daar aankwamen zagen zij dat de ramen van de woning van de chauffeur verlicht werden.

Blijkbaar was Henderson met pijnsnelle vaart door de tunnel komen aansnelen en begaf hij zich op zijn beurt ter ruste.

Een half uur later was het stil in de gehele omgeving.

HOOFDSTUK VI

WIE WAS DE OPDRACHTGEVER UIT BOSTON?

De volgende dag was Raffles reeds heel vroeg op de been.

Hij ontbeet met de grootste smaak, liet een van zijn paarden zadelen en reed naar het Hydepark.

Op de terugweg stalde hij het paard bij een stalhouder en trad de Koninklijke Bibliotheek binnen.

Hier bleef hij ongeveer een kwartier, steeg weer te paard en reed terug.

Toen hij zich verkleed had en de eetkamer binnentrad, vond hij Brand aan het ontbijt zitten.

— Neem mij niet kwalijk, Edward,

riep de jongeman uit, ik heb mij verslapen, dat erken ik.

— Komt er niets op aan, zei Raffles lachend. Het is zelfs goed dat je wat lang geslapen hebt, want wij zullen hard aan het werk moeten.

— Wat heb je vanmorgen uitgericht?

— Ik heb een heerlijke wandelrit gemaakt.

— Je hebt toch zeker nog wel wat anders gedaan?

— Ongetwijfeld. Ik heb een bezoek gebracht aan de Koninklijke Bibliotheek.

— Wat wilde je daar in 's hemelsnaam doen? vroeg Brand verwonderd.

— Ik heb eens onderzoek gedaan aangaande de meest gefortuneerde lieden van Amerika.

— Van Amerika?

— Ja, en meer in het bijzonder van Boston. Weet je hoeveel er daar wonen die werkelijk de naam van Croesus verdienen?

— Een dozijn misschien?

— Neen, slechts vier.

— Dat is niet veel.

— Natuurlijk zijn dat mensen, die, laat ons zeggen er twintig duizend dollar voor over hebben om in het bezit te komen van een koning, die reeds vijf duizend jaar dood is.

Brand keek Raffles met open mond aan.

Blijkbaar begon hij langzamerhand het doel te raden van de onderneming, waar aan hij de vorige dag zulk een groot aandeel had genomen.

— En, wat is er met die vier rijk-aards? vroeg hij nieuwsgierig.

— Een hunner is een vleespakker en besteedt zijn rijkdom uitsluitend telkens weer aan varkens. De man houdt er geen enkele liefhebberij op na, bedoel ik. De tweede doet veel aan liefdadigheidsinstellingen, zoals tehuizen voor ouden van dagen, weeshuizen en anderszins. De derde is waarschijnlijk niet helemaal goed bij het hoofd en verzamelt oude wandelstokken en sigarenpijpjes. Maar de vierde is de man, die wij hebben moeten. Van hem vond ik namelijk vermeld, dat hij een fraaie verzameling oudheden bezit vooral Egyptische. Wij mogen dus wel rekenen dat hij de beroemde «heer uit Boston» geweest is.

— Maar, dat is toch niet zeker? merkte Brand op.

— Neen, maar wij kunnen het onmiddellijk met zekerheid te weten komen, als wij die vent een telegram sturen.

Raffles scheurde een blaadje papier uit zijn opschriftboekje, dacht even na, schreef er een paar woorden op en stak

het papiertje glimlachend aan Brand toe.

Deze las :

« Aan de heer Teddy Rednose,
te Boston,

» Ik heb Senem gevonden en zal hem spoedig bij u brengen. Uw vorige commissonnairs zijn wegens gezondheidsredenen in een sanatorium opgenomen. De zaak wordt door mij op dezelfde voet voortgezet.

» TIM SHARK. »

Brand keek vragend van het papiertje op.

— Wat heeft dat eigenlijk te beduiden? vroeg hij.

— Wel, dat is dunkt mij nog al begrijpelijk. Als ik de naam Menes in het telegram noem, dan loop ik de kans, dat de telegraaf-beambte, die de krant goed leest zich die naam aanstonds herinnert in verband met een opzienbarende diefstal. Daarom heb ik de naam omgedraaid. Ted Rednose echter, die om zo te zeggen met Menes de Eerste opstaat en naar bed gaat, zal dadelijk snappen wie ik bedoel. Natuurlijk is de diefstal en het verslag van de rechtszitting onmiddellijk door de Amerikaanse bla-ffen overgenomen, zodat hij ook weet dat zijn twee commissonnairs achter slot en grendel zitten. Waar ik spreek van een sanatorium, zal hij dus wel begrijpen dat ik op de hoogte ben van de zaak en dat ik inderdaad de mummie in mijn bezit heb.

— Maar ben je dan werkelijk van plan hem de mummie te verkopen? riep Brand verwonderd uit.

— Geen haar op mijn hoofd denkt er aan. Ik wil slechts iemand bij hem introduceren als Menes I.

— En die iemand zal ik wel moeten zijn? zei Brand met een benauwd gezicht.

— Charles, zei Raffles glimlachend, daar is niets aan te doen. Ik begrijp dat je van Egyptische mummies je buik vol hebt en ik zou dit werk ditmaal wel van je over willen nemen, maar tot mijn spijt pas ik niet in de kist.

— Moet ik dan de hele reis over de Oceaan, in die kist gepakt blijven? vroeg

Brand op verschrikte toon. •

Raffles barstte in lachen uit.

— Ben je dwaas? Daarvan is natuurlijk geen sprake. Je gaat er pas op het laatste ogenblik in, dat is duidelijk.

— En de echte mummie dan?

— Dat zullen wij later wel zien.

Raffles nam het kladpapiertje, stak het bij zich en reikte daarna Brand de hand.

Nadat hij zich enigszins vermomd had, ging hij zijn telegram in de verst afgelegen wijk van Londen verzenden.

Het doorzicht van de Grote Onbekende bleek al zeer spoedig, want nog diezelfde avond bevatten zes grote Londense dagbladen een advertentie van de volgende laconieke inhoud:

« Tim Shark,

Breng hem hier. »

Brand lachte tranen, toen hij deze korte, echt Amerikaanse uitnodiging las, vooral omdat hij bedacht, dat de berekening van de schatrijke Amerikaan, die zich niet ontzag om door huurlingen een kostbaar stuk te laten stelen, dat voor het Brits Museum bestemd was, wel eens geheel anders uit kon komen dan hij verwacht had.

Raffles had nu de zekerheid, dat zijn telegram aan het goede adres was gekomen.

De heer Rednose scheen er zich volstrekt niets van aan te trekken, dat zijn beide eerste afgezanten in de val waren gelopen, en was blijkbaar van mening, dat dit bij de risico van het vak behoorde.

De beide vrienden begonnen zich onmiddellijk reisvaardig te maken en alles voor hun plan in gereedheid te brengen.

Terwijl zij beiden hun valies pakten in hun slaapkamer, vroeg Brand:

— Is die Ted Rednose zo gefortu-neerd?

— Ongelooflijk rijk.

— Hoe is hij dat geworden?

— O, op een heel eenvoudige wijze. Een jaar of twintig geleden kwam hij zoals zovele anderen als een haveloze kwajongen naar Boston en verkocht er kranten. Hij maakte zijn aftekeningen op een vodje papier, met behulp van een

potlood. De punt van dat potlood prikte gaten in zijn goed en in zijn vel als hij een of andere bloedvete had uit te vechten met een concurrent van dezelfde leeftijd. Welnu, hij bedacht een potloodbeschermer. En in een helder ogenblik viel het hem in om dat nikkelen cilindertje aan het einde te voorzien van een stukje vlakelastiek. Als een echte Amerikaan hield hij zijn uitvinding geheim, totdat hij met kranten verkopen genoeg geld verdiend had om potloodbeschermers in elkaar te prutsen en verkocht die voor een goede prijs. Daarna liet hij een machine maken, die de nikkelen cilindertjes bij honderdtallen in het uur maakte. Een kleine fabriek leverde er hem de potloden en het gom-elastiek bij. Hij maakte op ieder potlood ongeveer 500 t.h. winst, en het duurde niet lang of hij had twintig mensen in zijn fabriek. Toen tweehonderd en op het laatst tweeduizend. Binnen vijf jaar tijds had hij enige miljarden potloodbeschermers gefabriceerd.

— Ongelooflijk, riep Brand uit.

— Toen was de nieuwigheid er van af, ook al omdat een concurrent zakpotloden op de markt bracht met een beschermer van celluloid, maar onze vriend Rednose was niet voor één gat gevangen. Hij vond de metalen broeksknoop uit. Vroeger werden onze bretelknopen, naar het schijnt, van been gemaakt, maar hij bedacht een machine, die er duizenden en miljoenen kon stampen uit een plaat dun ijzer, die met verbaasende snelheid door de pletmachine werd geschoven. Die machine stampte het rondetje uit het ijzer, stuipte er tevens de kleine holte in, ponsde er de twee of drie gaatjes in, en klaar was kees. Was Rednose tot dusverre miljonair, de metalen broeksknoppen maakten hem tot miljardair. Men zegt, dat er dagen zijn, waarop zijn fabriek twee honderd duizend van die knopen per uur produceert.

— Goede hemel, riep Brand verbaasd uit. Wat moeten we met al die broeksknoppen doen?

— Ik wil je wel bekennen, Charles, zei Raffles op ernstige toon, dat ik vele slapelose uren van de nacht aan de

lossing van dit gewichtige vraagstuk heb besteed. Tot dusverre begrijp ik het echter ook nog niet. Het is waar, dat zeer veel kleine kinderen broeksknopen inslikken, dat men ze ook zeer veel in kerkzakjes werpt, dat er ook wel verloren gaan bij een schipbreuk, of een ander ongeluk, maar dat alles verklaart mij nog niet goed, waarom de wereld twee miljoen knopen per dag van slechts één enkele fabriek nodig heeft.

Na deze wijsgerige bespiegeling gemaakt te hebben, vervolgden de beide vrienden ijverig hun werk.

Om elf uur in de avond waren zij reisvaardig.

De volgende ochtend om tien uur zou er van Liverpool een boot naar New York vertrekken.

Een kist, waarin een vrij goed nagemaakte mummie was gesloten, stond klaar om de volgende dag te worden ingescheept.

Voor Brand was een nieuw masker gemaakt benevens nieuwe windsels.

Toen alles klaar was, zochten de beide vrienden hun slaapkamer op.

HOOFDSTUK VII

TED REDNOSE EN MENES I

De volgende ochtend waren de beide vrienden al vroeg aan boord.

Zij waren evenwel niet alleen, want op het laatste ogenblik had Raffles besloten zich door Henderson te doen vergezellen.

De brave reus was geweldig blij over dit besluit van zijn meester, die hij reeds zo vaak met zijn sterke armen had kunnen ter zijde staan.

De bagage werd naar het station gebracht, en in de trein geladen die naar Liverpool zou vertrekken.

Onderweg vouwde Brand de « Daily Mail » open.

Plotseling klonk een hartelijk gelach door de coupé.

— Wat is er? vroeg Raffles kalm. Ik geloof, dat je je amuseert?

— Ja, dat doe ik ook. Het schijnt, dat onze goede vriend Baxter zich gisteren op het hoofdbureau van politie geweldig heeft aangesteld. De man moet rijp zijn voor een krankzinnigengesticht.

— Lees het mij eens kalm voor, zei Raffles.

De jongeman vouwde het blad opnieuw open en begon te lezen:

« (9 V.) De diefstal bij Crofton en Forbes.

» Wanneer er niet spoedig opheldering komt in de zaak van de mummie van Menes I, dan vrezen wij zeer, dat onze

bekwame hoofdinspecteur van politie Baxter zich enige tijd uit de dienst zal moeten terugtrekken, teneinde zijn geschokte gezondheid te herwinnen.

» Om met de deur in huis te vallen, moeten wij onze lezers mededelen, dat de mummie van Menes I opnieuw op de meest zonderlinge wijze verdwenen is.

» Twee bedienden van de firma zitten thans achter slot en grendel, als verdacht van de verduistering van de mummie, ofschoon ze bij hoog en laag verzekeren, dat zij er totaal onschuldig aan zijn.

Zij menen deze bewering te kunnen steunen met een briefje, dat aan de heren Crofton en Forbes gericht was, en geschreven heet te zijn door niemand anders dan de befaamde John Raffles.

Wij behoeven zeker wel niet te zeggen, dat wij deze uitvlucht naast ons neerleggen. »

Brand zweeg even en keek Raffles vragend aan.

Deze haalde minachtend de schouders op en bromde:

— Wacht maar, als wij terug zijn, dan zal ik het die verwaande heren van de « Daily Mail » eens onder de neus wrijven. Wees zo goed en ga door.

Brand nam het blad weer op en vervolgde:

« Naar het heet zouden de beide mannen overvallen zijn, terwijl zij in een klein café een glas Ale dronken en in hun plaats zouden John Raffles en een zijner medeplichtigen de mummie uit het paleis van justitie hebben gehaald, nadat deze dienst had gedaan als stuk van overtuiging in het Proces tegen Tim Keen en Pat O'Murphy.

» Het tweetal zou bewusteloos zijn gemaakt, geblinddoekt en naar een huis vervoerd, waarvan zij zelfs niet bij benadering weten waar.

» Wij behoeven wel niet te zeggen, hoe onwaarschijnlijk ons deze verklaring voorkomt. Evenwel moeten wij erkennen, dat inplaats van de echte mummie een kist in de kelder der firma Crofton en Forbes is gebracht, die inplaats van een mummie een man bevatte, die zich niet heeft ontzien een groot aantal kostbaarheden uit de kelder te stelen, vervolgens de kelderdeur open te breken en met zijn buit er van door te gaan.

» Wij zijn er echter van overtuigd, dat onze geniale hoofdinspecteur Phileas Baxter er in zal slagen deze zaak tot opheldering te brengen.»

Brand liet het blad zakken.

— Het is een merkwaardig bericht, zei Raffles hoofdschuddend. Blijkbaar verheugt onze vriend Baxter zich in de bescherming van de « Daily Mail ». Zie toch eens hoe tactvol het blad zich uitdrukt, als het eigenlijk wil zeggen, dat onze vriend Baxter een weinig met momentjes loopt.

— Ja, men had het niet fijner kunnen uitdrukken, zei Brand nog steeds lachend.

— Intussen spijt het mij voor de arme kerels, die geheel buiten hun schuld in zulk een onaangename positie zijn geraakt. Het is waar, dat ik rekening had moeten houden met de ongelooflijke domheid van Baxter. Ieder ander zou onmiddellijk hebben begrepen, dat de beide knechts de diefstal onmogelijk zo snel zelf hadden kunnen plegen. Waar hadden zij de mummie moeten laten?

Brand vouwde het blad op, staarde voor zich uit, en zei:

— Het is te hopen, dat wij daarginds de zaak spoedig hebben opgeknapt, dan kun je dadelijk een telegram sturen en zeggen, dat Raffles inderdaad de schuldige is.

— Ja, voorlopig kunnen wij niets doen, anders zou onze vriend Rednose wel eens achterdocht kunnen krijgen en vermoeden met welk doel John Raffles de reis over de Oceaan maakt.

Laat in de namiddag hield de trein in het station van Liverpool stil.

Daar Raffles reeds onder een gefingeerde naam telegrafisch plaats en had besproken, behoefden zij zich niet onmiddellijk aan boord van de mailboot te begeven.

Deze vertrok eerst om één uur in de nacht.

Terwijl Henderson dus voor de bagage ging zorgen, wandelden Raffles en Brand wat door de stad en bespraken hun verdere plannen.

Zij dineerden in een der grote hotels, bezochten een variété-theater, zagen daar enige nummers en begaven zich ten slotte aan boord.

Kort nadat zij ter kooi waren gegaan, zette het schip zich in beweging, en toen zij de volgende ochtend opstonden, was er van de Engelse kust niets meer te bespeuren.

De reis had onder de gunstigste omstandigheden plaats.

Het was onafgebroken mooi weer en de overtocht werd enige uren binnen het schema volbracht.

De drie reizigers kwamen omstreeks negen uur in de ochtend te New York aan, en lieten dadelijk hun bagage aan wal brengen.

— Wij zullen vandaag maar niet verder reizen, zei Raffles, toen zij in het Sheraton Hotel waren afgestapt, maar wij zullen toch onze brave miljardair een teken van leven geven.

In het telegraafkantoor van het hotel verzond Raffles dan ook dadelijk een telegram van de volgende inhoud aan Rednose:

« Wij zijn veilig met de kleine lieveling in de nieuwe wereld aangekomen. Hij maakt het uitstekend en verlangt

zeer naar zijn nieuwe peetoom.

» Met hartelijke groeten,

TIM SHARK. »

— Ziezo, zei hij, nu zal onze vriend ten minste wel gerustgesteld zijn.

— En wie zal de rol van de edele Shark vervullen? vroeg Brand glimlachend.

— Dat zal ik wel zelf moeten doen. Jij zult je ditmaal moeten vergenoegen met een zwijgende rol. Later zul je je schade wel weer kunnen inhalen.

— Maar hoe komen wij nu aan een kist en wat er nog verder voor ons plan nodig is? vroeg Brand.

— Maak je niet ongerust, die kunnen wij hier te Boston heel spoedig laten maken.

De dag ging snel voorbij met het bezoeken van de merkwaardigheden, welke de stad oplevert.

Raffles was een zeer belezen man met een fabelachtige kennis op het gebied van wetenschappen en kunst, en Brand genoot dubbel van het bezoek door enige der voornaamste musea.

Toen zij de volgende ochtend aan het station kwamen vonden zij daar reeds Henderson, die met de bagage vooruit was gestuurd.

In de namiddag kwamen zij te Boston aan, zochten een goed hotel op en de volgende dag trokken zij aanstonds aan het werk.

Het eerste wat zij deden was naar een woning te zoeken die twee uitgangen had en waar zij vermomd in en uit konden gaan, zonder dat het zou opvallen.

Hierin slaagden zij vlug; zij vonden een klein appartement in een tamelijk drukke wijk, waarvan de bovenste verdieping een afzonderlijke trap naar een zijstraat had, terwijl men het huis bovendien kon verlaten langs de gemeenschappelijke trap, die naar de huisdeur voerde.

Henderson werd opgedragen daarheen spoedig een valies met de nodige gereedschappen en verkleedingen te brengen.

Tevens moest hij aan de gérant van het hotel zeggen, dat zijn meester en diens vriend gedurende enige dagen af-

wezig zouden blijven, daar zij in de buurt bezoeken gingen afleggen.

Na aldus als een bekwaam veldheer zijn terugtocht te hebben gedekt, begon Raffles zijn veldtochtplan te ontwikkelen.

Hij vermomde zich in de pas verworven woning en begaf zich naar een houthandel, waar hij een voorraad planken insloeg en deze naar zijn woning liet brengen.

In een andere zaak kocht hij menie en pijp-aarde en weer in een derde linnen — kortom hij voorzag zich in verschillende zaken van alles wat hij dacht nodig te hebben om een kist na te maken, die enige duizenden jaren onder de aarde bedolven was geweest.

Met de hulp van Henderson en Brand timmerde hij de kist in elkaar, waarbij zijn geologische kennis hem van groot nut was.

Hij besmeerde de kist vervolgens van binnen en van buiten met de meegebrachte menie, wreef er toen de pijp-aarde in, vervolgens met gewone tuinaarde en nu begon de kist waarlijk al een beetje « eeuwenoud » er uit te zien.

Vervolgens kwam de mummie aan de beurt.

Het masker werd te voorschijn gehaald, het linnen werd in repen geknipt, onder de kraan nat gemaakt met stof en aarde ingewreven en weer gedroogd.

Met dit alles was een hele dag gemoeid, maar toen was Raffles ook met zijn voorbereidende maatregelen klaar.

Nog diezelfde avond schreef hij aan Rednose met de linkerhand een briefje vol spel- en taalfouten, dat ongeveer als volgt luidde:

« Hooggeachte heer,

» Door deze doe ik u te weten, dat ik gisteren met het bewuste manneke te Boston ben aangekomen. Ik hoop dat u zich hiervan dadelijk wil komen overtuigen. Over het bedrag kunnen wij daarna wel spreken. Ik woon in de Washingtonstreet 10 op de derde verdieping, en verwacht u morgen tussen één en twee uur.

» De groeten van SHARK. »

HOOFDSTUK VIII

DE KOOP WORDT GESLOTEN

De volgende dag, een paar minuten over één hield een fraaie slee voor het huis No. 10 in de Washingtonstreet stil.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur, die bijna bezweek onder de vracht van de gouden passamenten op zijn livrei.

Naast hem zat een neger als palfremer, onbeweeglijk en met de armen over elkander, die even kostbaar was uitgedost.

De auto zelf blonk als een spiegel en was blijkbaar pas kort geleden aangeschaft.

Henderson, die zich verborgen moest houden en achter een klein raampje had post gevat, keek met jaloeerse blikken naar de prachtige wagen en besloot te gelegenertijd zijn meester eens op dit voertuig opmerkzaam te maken.

Het was toch al te dwaas, dat een rijk geworden potlodenfabrikant, een Yankee, in het bezit zou zijn van een auto, zoals Lord William Aberdeen er geen bezat.

Toen de wagen stopte stapte de neger eruit en belde aan.

Onmiddellijk trok Raffles aan het touw, waarmede hij de buitendeur kon openen.

— Wie daar? schreeuwde hij naar beneden.

— Mister Rednose is daar, brulde de neger terug.

— Ik wacht hem; laat hem als de bliksem bovenkomen.

De neger scheen even in beraad te zijn of hij deze onbeschaamde uitnodiging wel zou overbrengen, maar zijn meester zelf liet hem weinig tijd.

Want nu hoorde Raffles beneden aan de trap een luide stem, die de neger enige bevelen gaf.

Het volgende ogenblik kraakten de treden van de trap onder het gewicht van een zwaar lichaam.

Hoe hoger dat lichaam kwam, hoe

duidelijker een zwaar steunen en huielen Raffles in de oren klonk.

Op de eerste verdieping aangeland, scheen de man die naar boven kwam even rust te houden en krachten te verzamelen voor het overige gedeelte van zijn weg.

Toen begon het geblaas en geproest opnieuw.

Eindelijk bleef de bezoeker staan, slaakte een vloek, die blijkbaar nog afkomstig was uit de tijd toen hij met kranten langs de straat liep en zette ten slotte zijn zware tocht voort.

Raffles was geduldig bij de deur van zijn etage blijven staan.

Hij zag er op dit ogenblik allesbehalve geruststellend uit en wel geen van de vrienden van Lord Aberdeen zou deze herkend hebben in de groezelige, zwaar gebouwde bandiet, met zijn sluik rood haar en zijn sluwe trekken.

Eindelijk verscheen er een hoofd boven de laatste trede van de trap.

Men vergelijkt de hoofden van dikke mensen, die zich een grote inspanning getroost hebben, wel eens met een gekookte kreeft, maar dit weekdier zou zelfs in die toestand geen vergelijking kunnen doorstaan met het gelaat van de heer Ted Rednose, toen deze de laatste treden van de trap opkwam en amechtig hijgend voor Raffles bleef staan.

Het was geen gewoon rood, maar meer de paarse kleur van een rode kool en in het midden van dat gelaat blonk een geweldige neus, die de schakeringen van een tomaat vertoonde.

De ogen waren nauwelijks zichtbaar door de lagen vet, die het gelaat van de miljardair bedekten.

Hij had, goed geteld, drie onderkinnen en zijn vrienden zelden zelfs, dat er dagen waren, waarop hij er vier à vijf had.

Hij was niet groot, maar buitengewoon breed.

Dit zwaarwichtig personage kwam op Raffles toeschommelen en vroeg met een geluid, nog hees van het trappenklimmen:

— Zijt gij — pff — de man die mij het bewuste briefje geschreven heeft?

— Jawel edele heer, ik ben Tim Shark.

— Sst, niet zo luid, zei de miljardair, terwijl hij een blik om zich heen wierp. Het is waar, dat gij nu veilig in Amerika zijt en niets meer te duchten hebt van de Engelse rechters, maar het behoeft toch niet algemeen bekend te worden, dat ik u hier persoonlijk heb opgezocht.

— Zoals gij wilt, weledele heer, zei Raffles met een hoofse buiging. Wilt gij het jonge mens niet eens zien?

— Dacht je soms dat ik die rot trappen zou zijn opgeklimmen, als ik niet van zins was geweest mij met eigen ogen te overtuigen, dat je de waarheid hebt gesproken?

— Ik zou u niet durven bedriegen, mijnheer, riep Raffles vol verontwaardiging uit. Hoe komt gij daartoe? Ik verlang niets liever dan dat gij u zelf overtuigt hoe hard ik voor u gewerkt heb. Wees zo goed en treed mijn nederige woning binnen.

De broeksknopenkoning liep met dreunende tred over het smalle portaal en wist zich na enige vruchteloze pogingen door de smalle deur te wringen, die toegang gaf tot het verblijf van de Grote Onbekende.

Dadelijk kreeg hij de kist van de mummie in het oog, die overeind tegen een der wanden stond.

Zijn kleine ogen puilden van trots en blijdschap bijna uit het hoofd.

— Dat is dus Manus I, riep hij geestdriftig uit.

— Pardon weledele heer, het lijkt heet Menes, verbeterde Raffles.

— Nou ja, dat is bijna hetzelfde. Maar wat is dat? Het was net alsof ik hem zag bewegen.

— Dat zal verbeelding zijn, weledele heer, riep de gewaande Shark haastig uit. Dat komt van de zonnestralen die er overheen spelen.

— En kunt gij mij verzekeren, dat

deze mummie echt is?

— Natuurlijk. Ik heb dat ding toch eigenhandig gestolen?

— Wat zijn je condities?

— Dezelfde als van uw eerste twee afgezanten.

— Alles goed en wel, maar zij waren met zijn tweeën en gij zijt alleen, merkte Rednose op.

— Wat zou dat? Dat zou eerder een reden zijn om het dubbele te vragen. Gij moogt blij zijn dat ik u het vel niet over de oren haal.

— Gij doet het dus niet voor minder?

— Voor geen cent minder.

— Wanneer moet ge het geld hebben?

— Zodra de mummie uw huisdeur gepasseerd is.

— Top, dat neem ik aan, zei Rednose vlug, die blijkbaar er op gerekend had dat hij het geld dadelijk zou moeten betalen.

Daarop vervolgde hij:

— Ik woon in de Broadstreet. Het nummer is 12, maar dat behoef ik eigenlijk niet te zeggen, want het kleinste kind kan u het huis van Ted Rednose aanwijzen. Van binnen echt marmeren vloeren, alle deuren van massief eiken, een badkamer die mij zestigduizend dollars gekost heeft, versierd met beelden van hm..., nu ja, ik ben de naam vergeten. De voorgevel is zestig meter breed en op het dak is een tuin, die zijns gelijken in heel Boston zoekt. En zeg mij nu eens, wanneer ik Manus I kan verwachten?

— Gij kunt hem desnoods deze namiddag reeds krijgen.

— Goed. Ik reken op u. Maar dat is toch gek; daar meende ik werkelijk de mummie te zien bewegen.

— Gij maakt er een grapje mee, zei Raffles, terwijl hij de miljardair gekscherend zulk een harde stomp in de ribben gaf, dat deze naar adem snakte.

Van mijn kant stel ik natuurlijk de voorwaarde, vervolgde hij, dat ik het geld onmiddellijk ontvang, als de mummie in huis is. Gij begrijpt zeker wel, dat ik niet verlang hier langer te blijven dan volstrekt noodzakelijk is.

Ik keer onmiddellijk naar mijn lieve vrouw en mijn schatjes van kinderen terug.

— Heb je kinderen, Shark? vroeg Rednose belangstellend.

— Zeventien, weledele heer.

— Goede hemel, is dat niet wat veel? riep de miljardair verschrikt uit.

— Volstrekt niet, mijnheer, dat is onder ons mensen zo de gewoonte.

— Nu, het blijft afgesproken, je brengt zelf de mummie om vier uur hedennamiddag bij mij. Ik zal nu aanstonds uitnodigingen verzenden aan mijn vrienden, opdat zij mijn nieuwe aanwinst zullen kunnen komen bewonderen.

— Zij zullen er verstomd van staan, mijnheer, riep Raffles uit. Ik heb wel niet veel verstand van dergelijke dooie mensen, maar deze moet iets bijzonders zijn, anders had het Brits Museum hem toch zeker niet willen hebben.

— En daarom was ik er zo op gesteld, riep Rednose uit. Iets te hebben wat een Museum niet kan krijgen, zie je, dat is mijn grootste liefhebberij. Als je bij mij komt, zal ik je mijn verzameling oudheden eens laten zien. Ik ben overtuigd dat je de handen in elkaar zult slaan. Het een is nog ouder dan het ander.

— Ik hoop het waar te nemen mijnheer zei Raffles, terwijl hij veel belangstelling toonde.

De miljardair kwam nog eens naderbij, bekeek de mummie nogmaals aandachtig en vroeg:

— Je weet toch zeker dat er geen duplicaat van bestaat?

Raffles had moeite een glimlach te weerhouden.

— Er was maar één eerste Koning van Egypte, mijnheer en zijn naam staat trouwens met hiëroglyphen boven in de kist.

De miljardair keek wat nauwkeuriger toe, trok een gezicht alsof hij er alles van begreep, drukte een bespottelijk klein hoedje op zijn kale kruin en perste zijn onmetelijk dik lichaam opnieuw door de smalle deur.

Op het portaal gekomen, wierp hij een angstige blik op de trap, wendde zich om en vroeg benauwd:

— Is er geen lift in dit huis?

— Neen mijnheer, zover hebben wij het nog niet gebracht, antwoordde Raffles. Het is niet de moeite waard om er met de architect over te spreken, omdat ik zo gauw vertrek.

Rednose bromde iets in zichzelf, draaide zich om en begon toen achterste voren de trap af te dalen.

Het gesnuif en geproest begon opnieuw, maar thans niet zo erg als de eerste keer.

Het kraken van de treden verminderde, en eindelijk stierf het geluid geheel weg.

Raffles had zijn gast enige tijd over de balustrade nagekeken, maar keek nu om op het horen van een onderdrukt geproest.

De mummie was uit de kist gekomen, had het masker afgelegd, en lachte nu, nadat de deur gesloten was zo hartelijk, dat de tranen over zijn wangen biggeiden.

— Wat stelt dat voor? Charles, vroeg Raffles.

— Je moet me excuseren. Ik moet even uitlachen. Ik houd het niet langer uit. Toen die goede man over Manus I begon, meende ik het te zullen besterven.

— Alles goed en wel, maar hij heeft je zien bewegen, zei Raffles bestraffend. Ik erken dat het moeilijk was om je ernst te bewaren. Ik hoop nu echter dat je gewend bent aan de zotte opmerkingen van onze vriend Rednose, anders zou onze grap wel eens ontijdig en op onplezierige wijze kunnen eindigen.

— Ik beloof het je, zei Brand. Hoe ziet onze man er uit?

— Dat is waar, dat heb je door het masker niet kunnen zien, zei Raffles. Ik geloof dat wij goed zullen doen als wij er een paar kleine gaatjes inboren, waardoor je kunt heenzien. Rednose ziet er uit als de kruising van een nijlpaard en een zeehond, beter kan ik je hem niet beschrijven. Hij heeft een rood opgezet gezicht en kleine waterblauwe oogjes, die bijna onder de lagen vet verdwijnen, geen wenkbrauwen en evenmin haar.

— Fijn, aan die beschrijving zal ik

hem wel herkennen, zei Brand, terwijl hij begon de windsels van zijn romp, zijn armen en benen los te wikkelen. Ik ontdoe mij voorlopig maar van het gewaad van onze dode Koning, want ik heb er geen zin in tot vier uur zo te blijven rondlopen.

Een paar uren later trok Raffles, die ergens een handkar gehoord had met Henderson, die behoorlijk vermoed was, naar het huis van de knopenkoning.

Op zijn hellen werd opengedaan door een lakel, die zo mogelijk nog dikker onder het goud zat, dan de chauffeur.

Met behulp van Henderson, voor wie zulk een vrachtje een peulenschil was, droeg hij de kist, waarin zich de mummie bevond, naar binnen.

Om 's hemelswil, wees toch wat voorzichtig, riep Rednose uit, terwijl hij verschrikt kwam naschommelen. Bedenk dat Manus I, ik wil zeggen Menes, mij — nu ja — dat gaat je niet aan. In ieder geval heeft deze mummie mij een hand vol geld gekost. Hierheen, die trap daar ginds op.

De knopenkoning wees met zijn dikke rode hand in de richting van een buitengewoon brede trap van eikenhout, die in een zwakke bocht naar een brede galerij aan het einde van de vestibule liep.

Raffles en Henderson volgden de aangeduide weg.

Zij traden nu een groot vertrek binnen, waarvan de vloer was ingelegd met kostbare houtsoorten en waar zich, als in een museum, een reeks vitrines uitstreckte, terwijl de wanden bedekt waren met glazen hangkasten, die allen gevuld waren met voorwerpen, die in de loop der tijden in de bodem van Egypte, langs de Rode Zee, in Arabië, Perzië en Palestina waren opgegraven.

Bij alle voorwerpen lag een kaartje, waarop met de schrijfmachine de aard van het voorwerp, de herkomst, en de datum van opgraving stond vermeld.

Aan het einde van de zaal bevond zich een verhoging, waarop reeds twee kisten met mummies stonden.

Daarheen, riep Rednose, wiens gezicht van trots en blijdschap glom.

Raffles en Henderson volgden, beladen met de kist.

— Zet hem maar tussen Ramses en Totmus in, beval de knopenkoning.

— Dat zijn zeker die twee opa's daar ginds? vroeg de gewaande Tim Shark. Ik kan niet zeggen dat zij er aantrekkelijk uitzien, weledele heer.

Rednose liet een verontwaardigd gesnor horen.

— Die opa's, zoals jij ze noemt Tim Shark, hebben mij per stuk vijftien duizend dollars gekost. Het zijn zeer zeldzame Egyptische Koningsmummies. Een beetje meer eerbied zou je niet misstaan.

Raffles en Henderson zetten de kist overeind tussen de beide andere mummies in.

Rednose plaatste zich op enige afstand met de handen over zijn onmetelijke buik gevouwen en staarde met scheef gehouden hoofd in de hoogste verrukking naar zijn nieuwe aanwinst.

— Als gij dat met mij eens zijt, dan moesten wij maar eens tot de orde van de dag overgaan, merkte Raffles op.

— Wat bedoel je? vroeg Rednose.

— De duiten, antwoordde Raffles laconiek.

— Dat is waar, ik had dat bagatel helemaal vergeten, hernam de knopenkoning. Ga mede naar mijn kantoor, dan zal ik je het overeengekomen bedrag uitbetalen.

Raffles wierp nog een blik in de richting van de kist, kneept zijn rechteroog dicht en volgde toen meneer Rednose op de hielen.

Hij liep achter de miljardair de trap af, trad nu een fraai gemeubeld particulier kantoor binnen.

Henderson bleef buiten de deur wachten, en Raffles liet zijn blikken in het rond wanen.

Op de grond lag een Perzisch tapijt van een grootte, zoals Raffles maar zelden gezien had en als een vuist zo dik.

Rednose keek Tim Shark zegevierend aan en zei:

— Daar sta je van te kijken, hé? Allemaal met potloden en broekknopen

verdiend broer. Ja, je moet er maar opkomen.

— Ik moet bekennen dat het verbazend is, mijnheer, zei de gewaande Tim Shark. Zover zal ik het nooit brengen, al verkocht ik tien mummies per jaar.

Rednose was onder het spreken op zijn brandkast toegelopen en nam er een klein stalen kistje uit.

Hij opende het en nam er enige stapeltjes bankbiljetten uit, welke hij telde en waarvan hij vervolgens enige pakjes aan Shark toestak.

— Als je blijft, vriend, daar zijn je papiertjes. Ik dank je voor de moeite die je je gegeven hebt, en bij voorkomende gelegenheden houd ik mij aanbevolen. Denk er om, dat ik alles kan gebruiken wat een ander graag zou willen hebben.

— Ik zal er aan denken, mijnheer, en ik verzeker u dat u zult staan kijken van wat u van mij nog krijgt.

Er speelde bij deze woorden een spotachtig lachje om de lippen van Raffles, dat echter niet door de knopenkoning werd opgemerkt.

Raffles liet het pakje bankbiljetten in zijn zak glijden met een gebaar alsof hij zijn hele leven nooit anders had gedaan, tikte aan zijn pet en klopte daarna Rednose zo hard op zijn schouder, dat deze een onderdrukte kreet van pijn slaakte.

— Tot ziens, oude dikzak, riep Shark vrolijk uit. Wij zijn nog niet van elkaar af, geloof ik.

En met deze woorden, die voor velerlei uitlegging vatbaar waren, verliet hij het vertrek.

HOOFDSTUK IX

MENES I HEEFT VEEL SUCCES

Ongeveer een uur later arriveerden de eerste gasten van de knopenkoning.

Het waren zeer gefortuneerde lui, voor het merendeel miljonairs, maar er bevonden zich ook vele artiesten en oudheidkundigen onder, de meesten met hun dames.

Het diner zou plaats vinden in een grote zaal op de eerste verdieping.

De vrouw des huizes ontving de gasten aan de trap.

Zij leverde een merkwaardige tegenstelling op met haar echtgenoot, want zij leek treffend veel op een aangeklede bonenstaak en in lengte won zij het ver van haar man, daar zij minstens twee hoofden boven hem uitstak.

Toen bijna alle gasten bijeen waren klonk de stentorstem van een der bedienden door de vestibule, die een nieuwe bezoeker aankondigde.

— Professor Jacques le Fèvre uit Parijs.

De vrouw des huizes keek enigszins verbaasd op en wisselde een blik met haar echtgenoot, die op zijn beurt verwonderd omhoog staande naar het ma-

ger en tanig gelaat van zijn vrouw.

— Hebben wij iemand van die naam geïnviteerd? vroeg Rednose.

— Ik kan het mij niet herinneren, antwoordde mevrouw.

Een der gasten had de fluisterend gesproken woorden gehoord.

— Excuseer, dat ik mij in het gesprek meng, mijn waarde Rednose, zei hij, maar Jacques le Fèvre is een der meest bekende leraren in de Egyptische oudheidkunde in zijn vaderland.

— Kent ge hem?

— Niet persoonlijk, want ik ben nog nooit op het vasteland geweest, maar zijn portret heeft niet lang geleden in alle geïllustreerde bladen gestaan, toen hij het ere-doctoraat kreeg van de Harvard-Universiteit.

— Maar, hoe zou hij weten? zo wendde Rednose zich verwonderd tot zijn vrouw.

Deze haalde de schouders op.

— Wat doet het er toe, hoe of hij het weet, zei zij. De mummie is nu veilig in jouw huis, je bent een vrij Amerikaan en ik zou de man wel...

zien, die ons Thomas I weer afneemt.

— Menes, vrouwtje, herstelde Rednose de fout. Wat ik je verzoeken mag, vergis je toch niet altijd met vreemde namen.

Juist nadat dit vriendelijk verzoek gedaan was, kwam de Franse professor met haastige stapjes aandribbelen.

Hij scheen zeer bijziende te zijn, want het eerste wat hij deed was een diepe buiging maken voor een der geallioneerde bedienden, die hem echter spoedig terecht hielp.

— Mille fois pardon, mon ami, stamelde de geleerde. Ik hield u voor een ander.

Hij ging de trap op, niet zonder eerst de hand te hebben toegestoken aan een van de grote marmereen beelden, die zich in de vestibule bevonden en bleef eindelijk staan voor Teddy Rednose, op wie hij neerkeek als een reus op een dwerg.

— Heb ik niet de eer en het genoegen te spreken met mijnheer Teddy Rednose, de bekende verzamelaar?

— Ja mijnheer, die ben ik, antwoordde Rednose, terwijl hij trachtte een elegante buiging te maken, zodat zijn vest in alle voegen kraakte.

— Dan moet ik u zeggen, dat uw faam reeds tot in mijn vaderland is doorgedrongen. Men bewondert u daar zeer, mon cher monsieur.

Teddy Rednose werd zo mogelijk nog roder in het gelaat en begon de professor de hand te schudden, alsof hij hem van zijn geboorte af kende.

De Franse oudheidkenner ging voort:

— Gij begrijpt wel, dat ik het niet zou gewaagd hebben hier als vreemdeling binnen te vallen, als ik niet door een toeval gehoord had van de aanwezigheid in uw huis van een zeer zeldzame mummie, namelijk die van Menes I, over wiens dynastie ik reeds een wetenschappelijke verhandeling heb geschreven.

— Wel, dat is ons zeer aangenaam, merkte mevrouw Rednose nu op, terwijl zij de Franse professor haar hand toestak, welke deze met volmaakte galanterie kuste.

Een blosje steeg in de wangen van

de vrouw van de knopenkoning op, toen zij zei:

— Het is mij niet duidelijk hoe gij het te weten zijt gekomen, professor, maar in ieder geval blijft gij hedenmiddag onze gast. Mijn man zal er grote prijs op stellen u de nieuwe aanwinst te laten zien.

— Het is dus waar? vroeg de professor Le Fèvre opgetogen. Gij hebt die beroemde mummie hier?

In plaats van te antwoorden, wees Rednose met een koninklijk gebaar in de richting van de zijgang.

Toen klook het trots:

— Menes I bevindt zich daarginds, professor. Hij is thans het onbetwist bezit van een Amerikaan.

— Ik verlang niets liever dan van uw vriendelijke invitatie gebruik te maken, madame, zo wendde de Franse oudheidkundige zich tot mevrouw Rednose, want ik wil u eerlijk bekennen, dat ik brand van nieuwsgierigheid om deze reeds zo lang dode Egyptische koning van aangezicht tot aangezicht te zien.

Daar er nog enige late gasten aankwamen, trok Le Fèvre zich bescheiden terug en begaf zich naar de grote ontvangstzaal, waar zijn faam hem reeds was voorafgegaan en waar hij hartelijk begroet werd door een paar Bostonse collega's met wie hij spoedig in een belangwekkend gesprek verdiept was, hetwelk in hoofdzaak ging over de dynastieën der oude Egyptische heersers.

Even daarna werd het gehele gezelschap aan tafel genodigd.

Er waren ongeveer een veertigtal gasten.

Spoedig was het gesprek algemeen.

Maar eensklaps viel het Rednose in, dat hij nog altijd niet wist, hoe de Franse professor achter zijn geheim was gekomen.

— Excuseer mij, mijn waarde professor, gij zijt ons nog een kleine verklaring schuldig.

— Welke dan? vroeg Le Fèvre glimlachend.

— Gij zoudt ons vertellen, hoe gij te weten zijt gekomen, dat de mummie zich in mijn museum bevond.

— Dat is waar, riep de professor

uit. Ik had het geheel vergeten. Maar gij behoeft geen spannend verhaal te verwachten, want het is zeer eenvoudig.

— Laat eens horen, riep men van verschillende kanten.

— Welnu dan, ik bevond mij ongeveer veertien dagen geleden te Londen, waar ik voor het oudheidkundig genootschap gesproken heb. Ik zou hetzelfde te Liverpool doen, om vervolgens naar New York over te steken, en daar een voordracht met lichtbeelden te houden over het gebruik van de slaapmuts bij de oude Egyptenaren.

— O, hoe interessant, riepen enige jongedames aan het einde van de tafel uit.

Een paar van de Bostonse oudheidkundigen echter hadden elkaar verwonderd aangekeken, en een hunner zei:

— Geloof gij werkelijk, collega, dat wij met enige waarschijnlijkheid kunnen aannemen, dat de oude Egyptenaren zich inderdaad van zulk een hoofddeksel bediend hebben, als zij hun nachtrust genoten?

Professor Le Fèvre knikte ernstig en bevestigend.

— Daarvan ben ik vast overtuigd, zei hij. Ik ben juist bezig aan een werk van 470 bladzijden druk, om daarin mijn stelling te verdedigen.

— Maar neem mij niet kwalijk, professor, riep nu mevrouw Rednose met een benepen stemmetje uit, gij brengt onze waarde gast geheel van zijn à propos.

— Ja, zo viel nu Rednose zijn vrouw bij, wij moeten eerst het verhaal van professor Le Fèvre horen.

— Welnu dan, zo vervolgde Le Fèvre. Ik schepte mij in, ten einde mij naar New York te begeven. Een dag voor ik daar aankwam kon ik moeilijk de slaapvatten. Ik stond op, ten einde mij aan dek wat te vertreden. Al wandelende over het bijna geheel verlaten dek, bereikte ik ook de afdeling waar zich de landverhuizers en de derde klasse passagiers gemeenlijk ophouden. Plotseling bleef ik staan bij het horen van een menselijke stem. Blijkbaar was de spreker niet geheel en al nuchter, want het leek mij alsof zijn tong nu en dan

dubbel sloeg.

Een piepjong meisje scheen dit als een biezonder geslaagde grap te beschouwen, tenminste zij begon luid te giechelen, dat in de heersende stilte zonderling aandeed.

Iedereen keek 't jonge ding verbaasd en enigszins verontwaardigd aan.

Toen zij bemerkte dat er niemand meelachte, kreeg zij een kleur en boog zich snel over haar bord.

— Professor Le Fèvre zal nu wel zo goed zijn met zijn belangwekkend verhaal door te gaan, zei Rednose.

— O, de rest is spoedig verteld, ging de Franse oudheidkundige voort. Onwillekeurig kwam ik wat naderbij en hoorde toen de volgende woorden: « Tim Shark, hik, je fortuin is gemaakt — hik — als je die Egyptische mijnheer — hik — Menes, of hoe hij dan anders mag heten — veilig overbrengt naar — hik — je vriend Teddy Rednose ». Dadelijk ging mij een licht op, want ik had reeds alles vernomen van — hoe zal ik het noemen — het verdwijnen van de kostbare mummie. Ik trachtte de man te wekken, en uit zijn roes wakker te schudden, maar alle pogingen waren vergeefs. Hij zat naast een grote kist en ik begreep dadelijk wat zich daarin moest bevinden. De volgende dag kwamen wij te New York aan, en in de drukte, die steeds gepaard gaat met de aankomst van een schip uit Europa, ging mij het gebeurde van die nacht door het hoofd. Zodra ik echter te New York mijn lezing gehouden had, begaf ik mij naar Boston, ten einde mij er met eigen ogen van te vergewissen, dat ik niet de speelbal was geweest van een hallucinatie — et voilà.

— Bravo, bravo, riep nu hetzelfde jonge meisje, dat zoëven zich door een lachbui de ontevredenheid der gasten op de hals had gehaald, alsof zij op deze wijze haar optreden weer wilde goedmaken.

— Wel, daar hebt gij zeer goed aan gedaan, professor, riep Rednose uit, want gij hebt goed gehoord, de mummie van Menes I bevindt zich inderdaad in mijn museum.

— Nu, dan wens ik u van harte ge-

luk met dit bezit, mijn waarde heer Rednose, want gij zijt dan eigenaar geworden van een der zeldzaamste oudheden, welke ik mij kan denken.

Nu werd het gesprek weer algemeen en langzamerhand veranderde men van onderwerp.

Terwijl men aan het dessert bezig was wenkte Rednose een der bedienden bij zich en beval met luider stemme:

— Maak licht in het museum.

De knecht boog en verwijderde zich.

Het was tien uur toen men van tafel opstond.

Alsof men zich naar een kermisvermakelijkheid begaf, zo stelden de gasten zich in paren op in de nabijheid van de deur.

De deuren waren wijd open geworpen en aan weerskanten had een livreibediende in onbeweeglijke houding post gevat.

Het museum straalde in een zee van licht.

— Waar is de mummie? Waar is de mummie? riep men door elkaar. Wij willen eerst Menes I zien.

De genodigden traden binnen.

— Geduld maar, waarde vrienden, riep Rednose uit, die bijna niet kon spreken van trotse aandoening. Ik zal hem u aanstonds laten zien.

Men naderde de verhoging.

Rednose plaatste zijn rechtervoet op de eerste trede van het kleine platform, strekte de rechterhand naar de mummie uit, nam de houding van een Napoleon op het slagveld aan en sprak:

— Menes I, in leven Koning van Egypte en ommelanden.

Een diepe stilte volgde op de woorden.

Als bij ingeving schenen de gasten te beseffen, dat zij thans een eerbiedige houding in acht moesten nemen.

Er waren er wellicht een stuk of zes die werkelijk begrepen, dat zij zich in tegenwoordigheid van een grote oudheidkundige schat bevonden. De rest deed maar alsof.

Langzaam kwam men naderbij.

De dames echter bleven op enige afstand.

Sommigen fluisterden zacht dat zij

het griezelig vonden.

De heren echter waren stoutmoediger.

Sommigen klommen op het platform, om de mummie van naderbij te kunnen bezien.

— Men ruikt aan deze mummie de lucht der vergane eeuwen, merkte een heer met een glimmende schedel en een rose jongensgezicht met ernstige stem op.

— Je hebt gelijk, Roseberrie, sprak een andere gast, ik heb een gevoel alsof ik in een grafkelder sta, die sedert eeuwen niet is geopend.

— En alles echt, mijneheren, riep Rednose met de stem van een marktkoopman. Alles echt en geen namaak. Menes I, zoals hij uit de pyramide is gehaald.

Nu durfden de dames op het laatst ook wat dichterbij komen.

Het jonge meisje dat zoëven «bravo» geroepen had, was zelfs zo brutaal, dat zij de mummie bij de neus trachtte te grijpen.

Maar onmiddellijk kwam de eigenaar tussenbeide.

— Wat doet gij daar, Miss Mary? riep hij vol verontwaardiging uit? Is dat een manier van doen om een Koning bij de neus te willen grijpen, die reeds vijf à zes duizend jaren dood is?

Het meisje kreeg een kleur van schrik en schaamte en daalde het podium af.

Nadat de gasten het prachtstuk voldoende bewonderd hadden, werd een rondgang door het museum gemaakt, ten einde ook de andere voorwerpen in ogenschouw te kunnen nemen.

Toen de bezoekers ook hiervan genoeg hadden, nam Rednose weer het woord en zei:

— Professor Le Fèvre zal wel zo goed willen zijn, thans een klein overzicht te geven van de gewoonten en gebruiken bij de oude Egyptenaren. Ik verzoek om stilte en aandacht. Er zijn stoelen genoeg, zoals gij ziet. Neem allen plaats en luister naar onze hooggewaardeerde gast.

De gasten voldeden aan de uitnodiging, ofschoon velen een tamelijk lang gezicht trokken en wel zo lief waren

gaan dansen in de balzaal van het grote huis.

Men nam plaats en de professor beklom een kleine verhoging, kuchte eens en begon zijn lezing.

Na tien minuten waren er zes gasten stil weggeslopen, na een kwartier snurkten er twee zo luid dat hun vrouw hen moest aanstoten.

Na twintig minuten kon zelfs Rednose zelf een geeuw slechts met inspanning van al zijn krachten onderdrukken.

Toen er een half uur verlopen was, moest de spreker constateren dat de meeste gasten het niet langer hadden kunnen uithouden en er stil tussenuit waren geknepen, terwijl de anderen, die meer uithoudingsvermogen bezaten, met krampachtig vertrokken lippen, uit vrees van onbepaald te moeten geeuwen, zaten te luisteren of zich althans zo hielden.

De professor scheen echter volstrekt geen rekening te houden met deze tekenen ener grenzeloze verveling.

Onafgebroken sprak hij door en herhaalde hij dingen, welke hij reeds tien keer te berde had gebracht.

Het werd zo slaapverwekkend, dat op een gegeven oogenblik de heer des huizes bijna van zijn stoel was gevallen.

Nadat de professor ongeveer een uur had gesproken, bevonden er zich nog tien personen in de zaal.

Toen deed zich een geklop op de deur horen.

Een bediende trad binnen.

— Wat is er? vroeg Rednose, in zijn hart verheugd, dat er eindelijk een grens werd gesteld aan de steeds voortkabbelende woordenstroom.

— Daar zijn twee reporters van de « World », mijnheer, die de mummie willen zien, antwoordde de bediende.

— Wat? Weten zij nu al, dat die hier in huis is? vroeg Rednose verbaasd.

— Een paar gasten hebben de redactie opgebeld, mijnheer.

— Nu, laat hen dan maar even binnen komen, beval Rednose, in zijn hart ten zeerste verheugd, dat zijn faam als verzamelaar nieuwe glans zou verkrijgen.

De bediende vertoonde en Medallie

daarop traden twee elegant geklede heren binnen, die aanstonds op Rednose toeliepen en hem met vragen bestormden.

De heer des huizes trad met de reporters op de mummie toe, wees er met een trots gebaar op en zei:

— Ziehier de mummie van Menes I, welke ik voor tachtig duizend dollar heb gekocht.

De heer Rednose overdreef weliswaar enige duizenden dollars, maar wie zou er op zo'n kleinigheid letten?

De reporters stonden dan ook een oogenblik verbluft, want zelfs voor een Amerikaan was dit een zeer hoog bedrag.

Toen begaven zij zich naar de kist, namen hun notitiebloes ter hand en stelden hun vragen.

De professor kwam naderbij.

— Misschien wil de professor Le Fève u wel zo goed zijn, u een en ander mede te delen, zei Rednose, die zeef verlegen zou hebben gestaan, als hij zelf alles omtrent Menes I had moeten vertellen.

— Zeer gaarne, mijnheren, zei de professor, terwijl hij op de beide reporters toetrad.

— Dan zouden wij om te beginnen wel willen vragen, in welk tijdperk de regering van deze koning viel? zei een der redacteuren van het beroemde Amerikaanse blad.

— Omstreeks tweeduizend jaar voor Christus.

— Is er iets anders bekend omtrent zijn regering?

De professor wilde antwoorden, maar nu geschiedde er iets, dat hem het woord letterlijk uit de mond nam...

Menes I bewoog namelijk even... en het volgend oogenblik klonk er uit zijn dode mond een geweldig genies.

Het is onmogelijk, de indruk te beschrijven, door dit geluid veroorzaakt.

Enige dames vielen slauw, anderen begonnen te gillen.

Rednose werd zo wit als krijt, en zijn vrouw uitte een snijdende kreet.

Maar daarmee was het nog niet gedaan...

Door de schok van het snijden viel

het gipsen masker af en nu vertoonde zich een gelaat, dat volstrekt niet dood was, maar integendeel vol leven.

Rednose slaakte een gebrul van woede.

Op het zelfde ogenblik ging de deur open en stormde een bediende het vertrek binnen.

— Mijnheer, schreeuwde hij, er zijn een groot aantal kostbaarheden uit de toilettafel van mevrouw en uit uw kast gestolen.

Een luide kreet deed zich horen.

Hij was afkomstig van mevrouw Rednose, die ineens weer bij haar positieven was.

— Dieven. Moord. Politie, gilde zij.

Maar wederom geschiedde er iets onverwachts.

Professor Le Fèvre plaatste zich namelijk naast de gewaande mummie, die uit zijn kist gestapt was en... in ieder zijner handen blinkt een grote revolver.

— Plaats voor John Raffles, riep hij met een stentorstem.

En met de revolver in de vuisten, op de hielen gevolgd door Charles Brand, die eveneens zijn revolver ter hand had genomen, baande Raffles zich een weg tussen de rijen der weinige gasten, die verschrinkt terzijde weken.

Zo bereikte het tweetal de deur en rende het vertrek uit, juist toen een der journalisten op zijn beurt een pistool had gegrepen en de vluchtelingen een schot achterna zond, gelukkig zonder hen te treffen.

Raffles sloot de deur en draaide de sleutel om, die buiten in het slot stak.

De bediende, die op het lawaai kwamen toesnellen kregen een schop tegen hun derrière, zo hard, dat zij op de

grond tuimelden en de weg was vrij.

Charles' romp, armen en benen, afzonderlijk omwikkeld met de witte banden, liep als een haas, nog steeds niezend.

Zo bereikten zij de hall, waar zich de vestiaire bevond.

Zonder zich de tijd te gunnen zijn eigen overjas te vragen aan de slaperige bediende achter de tafel, greep Raffles de eerste de beste overjas, nam er voor de schaars geklede Brand ook een, en snelde naar de voordeur, voor de bediende goed en wel begreep wat er eigenlijk aan de hand was.

Raffles rukte de voordeur open en rende naar buiten, gevolgd door Brand.

Voor het hek stond een auto geparkeerd.

De trouwe Henderson zat achter het stuurwiel.

— Vooruit, beval Raffles. Zo snel als je kunt naar New York, daar hebben wij ruimschoots gelegenheid ons spoor te doen verdwijnen.

Terwijl de wagen met een vaart vooruitstoot, wendde Raffles zich lachend tot Brand en zei:

— Dat genies kwam wel wat ontijdig, amice, maar je blijkt toch je tijd goed te hebben besteed, terwijl wij aan het diner zaten. Ik moet zeggen, dat ik mij in lange tijd niet zo goed geamuseerd heb.

— Gelijk heb je. Maar je moet me nu toch eens vertellen, wat je met de echte Menes denkt te doen, als wij weer te Londen zijn teruggekeerd?

— Wel, dat is nog al eenvoudig. Die waardige koning wordt natuurlijk gezonden naar de plek, waar hij thuis hoort, namelijk naar het Brits Museum.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Muziek en Tranen

